

EEN ONVERGETELIJKE REIS

Tineke Dooge

Een onvergetelijke reis

Tineke Dooge-Verra

Een onvergetelijke reis

Met tekeningen van Walter Donker

Uitgeverij G. F. Callenbach bv – Nijkerk

ISBN 90 266 0281 2

Hoofdstuk 1

'Ga mee joh, we moeten naar huis.' Ongeduldig stampt Marjan met haar voet op de grond. Er is een boze rimpel boven haar neus en haar paardestaart zwaait driftig op en neer. Ze kijkt naar Eelco die op een grote platte steen zit en dromerig in de verte tuurt. Achter hun ruggen loopt de weg naar het kleine vliegveld langzaam omhoog en verder naar beneden ligt het stadje half verscholen in zijn hoge groene bomen, die zo helder afsteken tegen het bruin en grijs van de woestijn er om heen. Naar die woestijn kijkt Eelco terwijl hij gedachteloos naast zich een steentje heen en weer rolt over de grote steen waarop hij zit. De woestijn is wijd en zonnig en de lucht erboven vrolijk blauw met hier en daar een heel klein wit wolkje. De drie riviertjes die het stadje zijn groene bomen geven, blinken in de zonneschijn, terwijl ze wegekronkelen naar de heuvels aan de horizon waarop alleen maar wat lage boompjes groeien, die vreemde vormen hebben, en donkergroene naalden in plaats van bladeren.

'Kom nou,' Marjan wordt steeds ongeduldiger, en de rimpel boven haar neus dieper. Eelco draait zich om. Het steentje glipt tussen zijn vingers door en valt van de grote steen af. Met een zachte tik komt het op de grond terecht, vlak naast Eelco's voeten.

'Het is toch nog vroeg, we hoeven toch nog niet naar huis?' vraagt hij bedaard, terwijl hij naar het boze gezicht van zijn tweelingzus kijkt. 'Het is niet vroeg en we moeten wel naar huis,' antwoordt die heftig. 'We mogen niet lang wegblijven heeft Mam gezegd. Oom Frank komt eten.'

Eelco schrikt op. Oom Frank komt eten. Dat had hij helemaal vergeten. Hij herinnert zich opeens wat zijn moeder heeft gezegd, vlak voor ze weggingen en waarna hij maar half heeft geluisterd, omdat hij zo'n haast had om weg te komen. Hij springt van de steen af en staat met een paar grote stappen op de weg, vlak bij Marjan. 'Zou het al erg laat zijn?' vraagt hij een beetje benepen. Marjan haalt haar schouders op. Ze loopt weg zonder Eelco antwoord te geven. Die komt haar meteen achterna en als hij haar heeft ingehaald beginnen ze samen de weg af te hollen. Die loopt nu naar beneden en de tweeling holt vanzelf hoe langer hoe harder. Ze struikelen bijna over hun eigen benen en kunnen niet meer langzamer gaan of stoppen. Maar net als het er op lijkt dat ze allebei een flinke duikeling zullen gaan maken, bereiken ze de brede laan waar de weg weer vlak wordt en waar grote bomen schaduwplekken maken op het trottoir.

'Dat ging hard hè?' hijgt Eelco. 'Ik viel bijna,' bekent Marjan. Ze is niet boos meer, maar ze is wel erg warm van het hollen. Ze blijft in de schaduw van de bomen lopen.

'Zou Oom Frank eer al zijn?' denken ze allebei als ze de hoek van de laan waaraan hun huis staat omslaan. Maar op de veranda voor het huis zijn de stoelen nog leeg en alleen moeders naaimand staat op de ronde tafel. 'Gelukkig,' zucht Marjan. 'Oom Frank is er nog niet,' ontdekt Eelco opgelucht. 'We zijn nog niet te laat.' Ze wippen de treden van de veranda op en laten zich ieder in een stoel vallen. Ze zitten nog maar net, als de glazen deuren naar de kamer worden opengeschoven en moeder naar buiten komt. De warme rode gezichten van de tweeling kijken haar triomfantelijk aan, en moeder schiet in de lach. Ze begrijpt best waarom die gezichten zo rood zijn en de tweeling zo triomfantelijk kijkt. 'Oom Frank is er nog niet hè Mam?' vraagt Marjan voor alle zekerheid. Moeder gaat ook zitten en trekt de naaimand naar zich toe. 'Nee hoor,' zegt ze, 'jullie zijn nog op tijd, maar hij zal nu wel gauw komen,' voegt ze er aan toe, terwijl ze op haar horloge kijkt. Vol verwachting kijken Eelco en Marjan de laan af. Een grote donkerblauwe auto draait de hoek om. 'Daar is hij,' roept Eelco die hem het eerst ziet. Hij staat al op het trottoir met Marjan als de auto voor het huis stopt. Een lange man stapt uit. Zijn haar is grijs en zijn gezicht bruin verbrand met donkere ogen. Donkere ogen die meestal verdrietig staan. Hij klapt het portier van de auto achter zich dicht en ziet de tweeling staan. De donkere ogen zijn opeens niet meer verdrietig. Hij steekt zijn handen uit naar de tweeling en ze grijpen er ieder één. 'Oom Frank,' roepen ze tegelijk. Ze trekken hem mee naar de veranda en als oom Frank op de brede bank met de gebloemde kussens gaat zitten, zitten ze meteen naast hem, ieder aan een kant. Moeder gaat koffie halen voor oom Frank. Terwijl ze in de keuken is vraagt oom Frank de tweeling naar hun school en hun vriendjes. Vrolijk vertellen ze. Over David en Dicky, die Navajo Indianen zijn en die wonen in het huis naast het kleine witte kerkje waar hun vader dominee is. En over Johnny die met zijn moeder en zijn kleine witte hondje Sneeuwvlok in een groot huis woont, een paar lanen verderop en met wie ze dikwijls gaan spelen. Johnny, die niet naar school gaat zoals zij zelf, omdat hij anders is.

Oom Frank luistert aandachtig, maar midden in de verhalen van Eelco en Marjan draait er weer een auto de laan in. Een rode auto die het oprijpad naar de garage inrijdt en daar stopt. 'Vader,' zegt Eelco. Hun vader is met een paar vlugge stappen ook op de veranda. Moeder komt weer naar buiten met volle koppen koffie. Met z'n allen zitten ze om de ronde tafel in de schaduw van de hoge bomen rond het huis. De zon schijnt warm op de straten en huizen van het stadje midden in de woestijn in het zuidwesten van Amerika, maar op de veranda is het heerlijk koel.

Dat is het ook in de kamer waar ze later aan tafel zitten voor het eten. De ramen naar de tuin staan wijd open en de wind speelt met de gordijnen en wappert ze zachtjes heen en weer. Oom Frank en vader praten over hun werk. Ze gaan naar hetzelfde kantoor en werken vaak samen. Zo zijn ze

vrienden geworden. Oom Frank woont niet zo ver bij Eelco en Marjan vandaan. Zijn huis staat aan de rand van het stadje en hij woont er helemaal alleen. Dat is niet altijd zo geweest. Een jaar geleden woonde hij er nog met Ken. Ken was zijn zoon. Hij had lachende blauwe ogen en een blonde krullenkop. En hij zat altijd vol grappen. Maar Ken is er niet meer en het huis is leeg en stil zonder hem...

Het is gebeurd in het najaar, toen de hitte van de zomer voorbij was en de bomen in de kleine stad gouden bladeren hadden. Ken ging met twee vrienden voor een paar dagen naar de bergen, waarvan aan de horizon de spitse toppen afsteken tegen de blauwe lucht. Eén van Kens vrienden was piloot en ze vlogen naar de bergen in een klein vliegtuigje. Maar de lucht die zo helder en zonnig was boven de woestijn, werd donkerder boven de bergen. Er kwamen steeds meer wolken en het begon hard te waaien. Ze kwamen terecht in een erge storm. Het vliegtuig was maar klein en licht. Het was niet bestand tegen de harde rukwinden en de felle regenbuien maakten dat de piloot ook bijna niets meer kon zien. Niemand weet wat er precies is gebeurd, maar het vliegtuigje verdween in de verschrikkelijke storm. Het kwam niet aan op de plaats waar de drie jongens naar toe hadden willen gaan en nooit is er meer iets van het kleine vliegtuig gehoord of gezien...

Toen Kens vader het hoorde heeft hij het direct aan de vader van Eelco en Marjan verteld. Samen zijn ze gaan zoeken. Ze waren niet alleen. Er waren veel andere mensen die kwamen helpen. Maar het zoeken was zo moeilijk. Het berggebied was zo groot. Er waren zo veel dalen en berghellingen waar nooit iemand kwam. Onherbergzame gebieden, zonder wegen en paden. En er kon zo veel gebeurd zijn. Door de storm kon het vliegtuigje uit zijn koers geslagen zijn en verdwaald zijn geraakt.

Misschien had het een noodlanding moeten maken en waren de drie jongens gewond. Of misschien waren ze ongedeerd en wachtten ze bij hun vliegtuigje op hulp, of probeerden ze lopend een weg uit de bergen te vinden. Dat was erg gevaarlijk. Dan konden ze gemakkelijk weer verdwaald zijn...

De dagen gingen voorbij. Kens vader en de vader van Eelco en Marjan en al de mensen die hun hielpen zochten het berggebied af. Ze vlogen in kleine vliegtuigjes over eenzame dalen en verlaten berghellingen. Ze zochten in de gebieden rond de plaatsen waar mensen woonden en ze zochten in onherbergzame gebieden ver van de mensen. Maar nergens zagen ze een klein vliegtuig tussen de bomen liggen, of drie jonge mannen die lopend de weg naar de bewoonde wereld probeerden terug te vinden...

In het stadje in de woestijn verloren de bomen langzaam hun gouden bladeren. Ze dwarrelden naar beneden en bleven liggen op de straten en in de tuinen. De takken begonnen kaal te worden... de winter zou nu gauw komen. Boven de bergen verschenen grote donkere wolken. Steeds vaker

rolden ze over de grijze toppen. Al heel gauw nu zou de eerste sneeuw vallen. De mensen die naar het verdwenen vliegtuigje zochten, zochten nog vaken en nog langer. Ze waren bang voor de sneeuw die nu iedere dag komen kon. De sneeuw die de dalen en berghellingen zou bedekken, en het kleine vliegtuig onzichtbaar maken. Nog hoopten ze dat ze het zouden vinden, nog was er tijd... Kens vader en de vader van Eelco en Marjan maakten hun laatste vlucht over de bergen. De grijze wolken hingen nu heel laag. De bomen die de dichte bossen vormden op de berghellingen en in de dalen stonden roerloos te wachten op de eerste sneeuwvlokken...

Kens vader was wanhopig. Waar waren Ken en zijn vrienden? Wat was er gebeurd? En waarom hadden ze met al hun zoeken nooit een spoor van het vliegtuigje of de jongens gevonden? Er waren zoveel bange vragen, en er was niemand die er antwoord op wist...

Toen kwamen de eerste sneeuwvlokken. Traag vielen ze uit de dikke grijze wolken. Langzaam, bijna aarzelend dwarrelden ze op de takken van de bomen en op de grond. Kens vader en de vader van Eelco en Marjan konden niet langer boven de bergen blijven vliegen. Dat was te gevaarlijk. Ze moesten terug. En terwijl de vlokken steeds vlugger naar beneden dwarrelden vlogen ze terug naar het stadje in de woestijn. Ze wisten dat het hun laatste vlucht was geweest. Nog eenmaal keken ze om. Achter hen verdwenen de bergen in de grijze wolken en de sneeuw die wit en koud de grond en de bomen in de dalen en op de berghellingen zou bedekken. Maandenlang...

De vader van Eelco en Marjan heeft de vader van Ken mee naar huis genomen. Daar waren Moeder en de tweeling. Daar was het niet zo leeg en stil als in het huis aan de rand van het stadje. Stil hebben ze bij elkaar gezeten. Stil en verdrietig; omdat ze wisten dat Ken niet meer terug zou komen. Dat hij weg was... Voorgoed...

In de weken en maanden die volgden kwam Kens vader steeds vaker bij Marjan en Eelco en hun ouders. Hij was zo eenzaam in zijn lege huis. Eerst waren Eelco en Marjan een beetje verlegen als hij kwam en keken ze wat schuw naar de lange man met de verdrietige ogen. Maar dat duurde niet lang. Al gauw begon Kens vader naar hun school te vragen en naar hun vriendjes. Ze moesten veertellen over hun vakantie van de afgelopen zomer. Toen vergaten Marjan en Eelco hun verlegenheid. Vooral toen Kens vader spelletjes met hen ging doen en verhalen ging vertellen. Zo werden ze vrienden, de tweeling en de vader van Ken. En na een poosje werd hij Oom. Ze noemden hem Oom Frank...

De winter ging voorbij. De zon scheen warmer en er kwamen weer blade-
ren aan de bomen. Aan de struiken in de tuin van Eelco en Marjans huis kwamen de eerste bloempjes. Roze en wit en geel... Het werd steeds warmer. Eelco en Marjan begonnen aan de zomervakantie te denken. De

lange vakantie van school. Vaak praatten ze over het vorige jaar. Toen waren ze met David en Dicky mee geweest naar het reservaat waar hun grootouders wonen. De grootouders die Navajo Indianen zijn, net als David en Dicky zelf. Wat hebben ze veel gezien en geleerd over de Navajo Indianen en hun gebruiken en wat hebben ze de prachtige zilveren sieraden met de blauw-groene stenen bewonderd en de kleurige kleden die door de vrouwen worden geweven.

Vaak hebben ze ook gepraat over de tocht met de kampeerauto, die ze met hun vader en moeder hebben gemaakt. Toen hebben ze grotwoningen van de Anasazi Indianen gezien en een dorp van de Pueblo Indianen, die afstammelingen zijn van de oude Anasazis. Het was een reuze-vakantie geweest en Eelco en Marjan hebben met verlangen uitgezien naar de komende vakantie. Zouden ze weer zo'n fijne tocht gaan maken? Op een avond hebben ze er hun vader naar gevraagd. Die knikte en keek eens naar hun moeder. Moeder knikte ook en toen hoorde de tweeling dat ze weer een tocht zullen gaan maken. Een heel lange reis met een kampeerauto, net als vorige jaar. Verrukt hebben ze elkaar aangekeken en ze zijn meteen begonnen op de kalender de dagen te tellen tot aan de zomervakantie. Dat waren er toen nog een heleboel. Maar nu...

'De zomervakantie begint volgende vrijdag,' antwoordt Eelco als oom Frank er hem naar vraagt. Hij neemt tevreden een grote hap van de pudding die voor hem op zijn bord ligt. 'Het is zo'n lange vakantie hier in Amerika,' zegt moeder. 'Veel langer dan in Holland.' 'Gelukkig wel,' glundert Marjan. Ze heeft haar pudding op en kijkt verlangend naar de schaal die midden op de tafel staat en nog niet leeg is. 'En wanneer gaan jullie de reis met de kampeerauto maken?' wil oom Frank weten. Vader legt uit dat ze de eerste paar weken van de vakantie nog thuis zullen zijn. 'Wat zullen jullie je dan vervelen,' zegt oom Frank. Zijn donkere ogen zijn nu vrolijk en ze kijken plagend naar de tweeling die tegenover hem zit en gretig hapt van het laatste restje pudding dat moeder op hun borden heeft geschept.

'Vervelen?' zegt Marjan verontwaardigd. 'Helemaal niet. We gaan...'

Maar dan ontdekt ze de dansende plaaglichtjes in de ogen van oom Frank. Ze begint te lachen. Eelco lacht mee. Maar hij zegt toch: 'We mogen weer een dag mee naar de grootouders van David en Dicky op het reservaat en we gaan ook wat vaker naar Johnny om met hem te spelen.'

'En Johnny komt ook een paar dagen hier,' vult moeder aan. Verrast kijkt de tweeling haar aan. 'Heus?' vragen ze allebei. Moeder knikt. 'Ik heb het vanmiddag aan Johnny's moeder gevraagd,' vertelt ze. 'Jullie gaan straks een hele poos weg. Dan kunnen jullie niet met Johnny spelen. Daarom heb ik met Johnny's moeder afgesproken dat hij hier, voor we weggaan, nog een paar agen komt logeren.' 'Met Sneeuwvlok?' vraagt Marjan. Moeder lacht. 'Met Sneeuwvlok,' verzekert ze. Marjan klapt in haar handen en Eelco kijkt ook blij. 'Sneeuwvlok is Johnny's hondje,' zegt vader tegen

Oom Frank. 'Ze hebben hier al eerder samen gelogeerd. Vorig jaar toen Johnny's moeder in het ziekenhuis lag.'

'Mag Johnny weer bij mij op de kamer slapen, mam?' vraagt Eelco. 'Ja hoor, dat mag,' antwoordt Moeder. Ze geeft vader de Bijbel en terwijl die hem openslaat vraagt Marjan nog gauw: 'En Sneeuwvlok bij mij?' Moeder knipoogt naar haar maar geeft geen antwoord meer. Het wordt stil rond de tafel. Ze luisteren allemaal naar vader die begint te lezen. Hij leest over de Here Jezus die zieke mensen beter maakte, toen hij op aarde was en bedroefde mensen troostte. Die zondaren vergaf en voor hun zonden stierf aan het kruis. Maar die opstond uit de dood drie dagen later, heel vroeg in de morgen.

'En wat vieren we nu binnenkort?' vraagt vader als hij de Bijbel sluit. 'Pinksteren,' antwoordt Marjan prompt. 'En waar denken we dan aan?' vraagt vader verder. Deze keer is het Eelco die antwoord geeft. 'Het is het feest van de uitstorting van de Heilige Geest,' zegt hij. 'Wat gebeurde er toen?' wil vader weten. Eelco trekt een dikke denkrimpel in zijn voorhoofd. 'De discipelen waren bij elkaar in Jeruzalem, toen plotseling vurige tongen op hun hoofden verschenen en ze begonnen te praten in vreemde talen,' begint hij. De mensen die het zagen dachten dat ze te veel hadden gedronken,' vult Marjan vlug aan. 'Maar dat was niet zo,' zegt Eelco haastig. 'Ze vertelden de mensen over de Here Jezus.' 'En toen geloofden veel mensen in Hem,' zegt Marjan weer... 'Alleen in Jeruzalem?' vraagt vader. Eelco en Marjan schudden hun hoofden. 'De discipelen gingen ook naar andere steden om van de Here Jezus te vertellen,' zeggen ze, 'en later naar andere landen. De Here Jezus had gezegd dat ze dat moesten doen. Overal in de wereld moesten de mensen van Hem horen.' Vader knikte goedkeurend. 'Jullie hebben het goed onthouden,' prijst hij.

Oom Frank heeft rustig geluisterd naar de tweeling en niets gezegd. Maar hij knikt goedkeurend, net als vader en zijn donkere ogen glimlachen naar Eelco en Marjan. twee paar blauwe ogen lachen blij terug...

Hoofdstuk II

'O mam wat is het warm.' Marjan valt met een zucht neer in één van de stoelen op de veranda. Ze is met Eelco naar Johnny geweest om met hem te spelen. De zomervakantie is begonnen en de dagen zijn lang en heel warm. Moeder kijkt op van haar naaiwerk. 'Ja,' zegt ze, 'het is warm.' Eelco is naar binnen gelopen en komt met een boek onder zijn arm door de open schuifdeuren weer naar buiten. Hij ploft naast Marjan neer en begint te lezen. Marjan hangt wat verveeld in haar stoel. Ze heeft geen zin in lezen en het is veel te warm om in de tuin te spelen. Moeder schuift haar naaiwerk opzij. 'Zullen we een spelletje doen?' stelt ze voor. Marjan veert op en verdwijnt naar binnen om een spel op te halen. Als ze terugkomt schuift ze tegenover Moeder aan de tafel. Samen buigen ze zich over het kleurige kartonnen bord dat er midden op ligt...

Zo vindt vader hen als hij thuiskomt uit kantoor. Hij heeft het ook warm en zoekt net als de anderen een koel plaatsje op de veranda. 'We moesten vrijdagavond maar voor een paar dagen naar de bergen gaan,' zegt hij, terwijl hij de koffie opdrinkt die moeder hem heeft gebracht. 'Het is hier zo warm en daar zal het heerlijk koel zijn.' Moeder en Marjan kijken verrast op van hun spel en Eelco van zijn boek. Naar de bergen... Dat willen ze allemaal graag. Ze beginnen meteen plannen te maken. De grote tent gaat mee voor vader en moeder en het kleine blauwe tentje voor de tweeling. 'Weet je wat we moesten doen?' zegt Moeder opeens. 'We moesten oom Frank vragen of hij ook mee gaat.' Drie verblufte gezichten kijken haar aan. Daar hadden ze helemaal niet aan gedacht. 'Oom Frank ging dikwijls naar de bergen met Ken,' legt Moeder uit. 'Nu is hij alleen; misschien zou hij het fijn vinden om met ons mee te gaan, zullen we het hem vragen?' 'Natuurlijk,' zegt vader. Moeder kijkt naar Eelco en Marjan. Die zeggen niets, maar ze knikken allebei heftig. 'Oom Frank gaat mee,' vertelt vader de volgende dag. 'Hij wilde graag.' De tweeling is opgetogen. Ze vergeten de warmte als ze hun blauwe tentje te voorschijn halen. Samen met vader spreiden ze het uit op het gras achter in de tuin. Het heeft heel de winter in een doos in de garage gelegen. Het moet goed worden nagekeken voor ze het weer gaan gebruiken. In de keuken is moeder bezig het eten dat ze mee moeten nemen in dozen en zakken te pakken. Zo nu en dan kijkt ze even naar buiten. Naast het kleine blauwe tentje komt de grote tent op het gras te liggen. Die moet ook worden geïnspecteerd. En daarna de luchtmatrassen en de slaapzakken. Het hele grasveld is bijna bedekt. Moeder is klaar. De zakken en dozen staan keurig

ingepakt op een rijtje. Moeder loopt naar buiten. Vader en de tweeling zijn ook klaar. Alles is in orde. Met z'n allen gaan ze weer naar binnen. Achter de ruggen van hun vader en moeder kijken Eelco en Marjan elkaar aan. Morgen...

Ze rijden weg als de zon alweer warm aan de hemel staat te schijnen. Vader en moeder voorop; oom Frank vlak achter hen aan. De tweeling zit in de auto van oom Frank op de achterbank en kijkt naar buiten. Het stadje in de woestijn verdwijnt; de weg gaat langzaam omhoog, de bergen in. Het is niet druk en op het kleine kamperterrein waar ze zullen kamperen zijn ook maar weinig mensen. Er is plaats genoeg voor de tenten. Die worden opgezet in de schaduw van de hoge bomen. Het blauwe tentje van de tweeling in het midden, de tenten van vader en moeder en oom Frank ieder aan een kant. Als ze klaar zijn gaan Eelco en Marjan water halen bij de pomp, die midden op het terrein staat. Eelco zwaait de zwengel hard op en neer; Marjan houdt de emmer onder de straal. Het water spat alle kanten uit en er komt meer naast de emmer terecht dan erin. Het druipt langs hun blote armen en benen en onderweg naar de tenten gutst er nog eens een flinke straal over hun schoenen. 'Lekker fris,' lacht oom Frank, die de emmer aanpakt en op de kampeertafel zet waar moeder bezig is met het eten. Ze kijken naar de kletsnatte tweeling en begint ook te lachen. 'Zo hebben jullie in elk geval geen last meer van de hitte,' zegt ze.

Dat hebben ze ook niet meer; geen van allen. De hitte is vergeten in de koele bergen. Er zijn genoeg schaduwplekken en de wind is heerlijk fris. Hij ruist door de toppen van de bomen als ze later met elkaar om het kampvuur zitten en maakt dat de vlammen vrolijk opspringen. Nog later zorgt hij er voor dat Eelco en Marjan behaaglijk wegduiken in hun slaapzakken en al luisterend naar de ruisende boomtoppen hoog boven hun hoofden heel gauw in slaap vallen.

Buiten zitten vader en moeder met oom Frank nog even bij het kampvuur. Het is heel stil en heel donker op het kleine kampeerterrein in de bergen. In het duister zijn die bergen onzichtbaar, maar groot en geweldig staan ze rondom het dal waarin het kampeerterrein ligt. Soms, als de maan even door de wolken breekt, komen ze een ogenblik te voorschijn. Dan staan ze schemerig en geheimzinnig in de nacht. Dan lijkt het alsof de beboste hellingen en de kale toppen vreemde raadselachtige dingen verbergen; alsof er veel geheimen schuilen in de diepe dalen en ravijnen...

Tot de wolken weer voor de maan schuiven en de bergen opnieuw verdwijnen in het duister, hun geheimen meenemend in de nacht...

De volgende morgen is de tweeling het eerst wakker. De zon schijnt al op het blauwe tentje en Eelco en Marjan houden het niet langer uit in hun slaapzakken. Ze kruipen er uit en kleden zich vlug aan. In de beide andere tenten is het nog steeds stil als ze het tentje openritsen en naar buiten stappen. Maar dat duurt niet lang meer. Eerst is er in de tent van oom Frank en dan in die van vader en moeder het geluid van slaapzakken die worden opengetrokken en van stommelende voeten. Ze komen alle drie naar buiten en staan in de zonnige morgen. De lucht is strakblauw en het kleine kampeerterrein ligt vredig in het smalle dal tussen de hoge bergen... Na het ontbijt gaan ze met elkaar op stap. Alle vijf dragen ze rugzakken waar thermosflessen in zitten met limonade en koffie, boterhammen en fruit. Glimmende appels en dikke sinaasappels. Ze zwerven weg van het kampeerterrein, de berghellingen op. Oom Frank gaat voorop, hij weet de weg. Hij heeft zo dikwijls in deze bergen gekampeerd. Hij wijst de tweeling op de bloemen die overal bloeien tussen het groen. Paars en wit en geel steken ze hun kopjes op naar de zon. Soms lopen ze met z'n allen op een pad, maar als dat ophoudt gaan ze verder door de bossen, waar dode takjes kraken onder hun schoenen en ze zich soms moeten bukken om onder de laatste takken van de bomen door te kunnen gaan. Ze klimmen over de stammen van bomen die gevallen zijn en verspreid liggen over de grond. Ze horen vogels zingen en zien bonte vlinders fladderen rond de bloemen. Ze staan stil bij een smal beekje met helder water, dat onafgebroken over de rotsblokken stroomt. Ze houden allemaal hun handen in het koele water en leggen ze daarna tegen hun warme gezichten...

De lange wandeling heeft hen hongerig gemaakt en dorstig. Ze gaan zoe-

ken naar een plaatsje om een poosje uit te rusten. Oom Frank vindt het. Een open plek waar de bomen in een kring omheen staan. Ze vallen neer op het lange gras en maken hun rugzakken open. De thermosflessen komen te voorschijn en de boterhammen. Gretig bijten Eelco en Marjan er in. Tevreden kauwend kijken ze om zich heen. Wat is het fijn in de bergen...

Na het eten willen Marjan en Eelco graag wat rondlopen door het bos om de open plek waar ze zitten. Maar vader vindt het niet goed dat ze samen gaan. Ze zouden gemakkelijk kunnen verdwalen en de open plek niet meer terug kunnen vinden. Daarom gaat hij mee. Met z'n drieën gaan ze op weg. Moeder en oom Frank blijven achter. Nog even is er het geluid van roepende stemmen tussen de bomen; dan wordt het stil. Moeder zit in de schaduw van een grote denneboom. Ze leunt tegen haar rugzak, en staart dromerig naar de toppen van de bomen. De warmte maakt haar slaperig; haar hoofd zakt een beetje voorover, en haar ogen vallen langzaam toe. Ze slaapt... Ze wordt wakker van het geluid van naderende voetstappen, en het gekraak van takken. Ze gaat rechtop zitten en kijkt op haar horloge. Ze heeft een hele poos geslapen. Vader en de tweeling komen door de bomen weer terug naar de open plek. Moeder steekt lachend haar hand op en wuift. Maar vader en Marjan en Eelco wuiven niet terug en ze lachen ook niet naar moeder. Ze lopen stil naast elkaar en ze zeggen niets. Verwonderd kijkt moeder naar hun gezichten als ze voor haar staan. Vaders gezicht staat heel ernstig en de tweeling kijkt bang en verschrikt. Er is iets gebeurd begrijpt moeder. Iets ergs. Ze gingen vrolijk weg en nu... Ze komt langzaam overeind.

'Wat is er...?' begint ze. Maar vader valt haar in de rede.

'Waar is oom Frank?' vraagt hij. Moeder kijkt naar de plaats waar oom Frank zat voor ze in slaap viel. Nu pas ontdekt ze dat de boomstam waar hij op zat leeg is. Oom Frank is weg. Zijn rugzak ligt nog naast de boomstam, maar oom Frank zelf is verdwenen.' Ik, ik weet het niet,' zegt moeder aarzelend. 'Ik ben in slaap gevallen en werd pas wakker toen jullie terug kwamen.' Ze kijkt van vader naar de tweeling en ze wordt plotseling bang. Wat is er gebeurd? Vader zucht. Hij kijkt neer op de blonde hoofden van de tweeling die stil naast hem staan. 'Ja,' zegt hij, 'er is iets gebeurd en het is heel erg.' Hij zwijgt even en kijkt naar de boomstam waar oom Frank heeft gezeten. Dan zegt hij langzaam: 'We hebben het vliegtuig gevonden. Het vliegtuig van Ken en zijn vrienden...' Moeder staat doodstil. Met wijdoopen ogen staart ze vader aan. Ze kan geen woord uitbrengen. Het vliegtuig van Ken en zijn vrienden... gevonden. Na al die maanden... na heel die lange winter... Na al het zoeken met andere vliegtuigen... En nu is het eindelijk gevonden... Door vader en de tweeling... Op een warme zomermiddag terwijl ze rondwaalden door de bossen. Sprakeloos schudt moeder haar hoofd. 'W... w... waar...' brengt ze eindelijk uit. Vader wijst in de richting waaruit ze gekomen zijn. 'Die kant uit,' zegt hij, 'maar wel een

flink eind hier vandaan.' Moeder kijkt naar de verslagen gezichten voor haar; en dan kijkt ze naar de zonnige open plek in zijn kring van hoge bomen, die recht en groen naar de wolkeloze hemel wijzen. 'We moeten het aan oom Frank vertellen,' zegt ze zacht.

Ze zitten met z'n vieren bij elkaar. Vader en moeder ieder op een stuk boomstam; Marjan en Eelco in het gras. Vader vertelt aan moeder hoe ze het vliegtuigje hebben gevonden. Terwijl ze aan het zoeken waren naar geweien van herten – die wilden Marjan en Eelco zo graag hebben – zagen ze plotseling iets wits tussen de bomen schemeren. Dat was vreemd tussen al dat groen. Ze gingen er meteen op af. En zo vonden ze het kleine vliegtuig. Het lag op de grond, half verscholen onder een paar bomen. Een vleugel was afgebroken, en een van de wielen ook. Die lagen een eindje verderop. De bomen waar het vliegtuigje tussen lag hadden afgeknapt takken, en andere bomen waren helemaal afgebroken en lagen verspreid op de grond. 'En Ken en zijn vrienden?' vraagt moeder, als vader zwijgt en even stil voor zich uit staart. Vader schudt zijn hoofd. 'Ze waren in het vliegtuig,' antwoordt hij. 'Alle drie...'

In het bos, buiten de open plek, klinken voetstappen. Ze kijken alle vier op. Oom Frank verschijnt tussen de bomen. Zoekend glijdt zijn blik over de open plek. Als hij vader en moeder en de tweeling ziet zitten, gaat zijn hand direct omhoog. Opgewekt komt hij aanlopen, een lange knoestige stok in zijn hand. Moeder kijkt naar vader. Die knikt bijna onmerkbaar en staat op. Vlug loopt hij oom Frank tegemoet. Even staan ze beide stil, midden op de zonnige ronde plek; dan lopen ze samen naar de andere kant en verdwijnen in het bos...

Zwijgend en verdrietig gaan ze later met elkaar terug naar het kampeerterrein. Het ligt verlaten in het smalle dal. De andere mensen die er waren zijn weggegaan. Ze zijn helemaal alleen nu en het is erg stil rond de drie tenten. Er klinken geen vrolijke stemmen meer; zonder veel te zeggen zijn ze allemaal bezig. Maar vaak kijken ze naar de beboste helling, waar, ergens tussen de bomen, het kleine vliegtuig ligt. Het heeft daar de hele winter gelegen; een dik pak sneeuw heeft het maandenlang bedekt. Nu is het eindelijk gevonden, maar nog weten ze niet precies wat er is gebeurd. Het is verongelukt; maar was dat door de storm? Of mankeerde er iets aan het vliegtuig? Waren ze verdwaald en raakte hun benzine op? De bange vragen komen terug. Telkens weer. En nog krijgen ze er geen antwoord op.

Dat komt pas een paar dagen later. Er komen mannen naar de plek waar het vliegtuig ligt. Ze bekijken en onderzoeken het van alle kanten, en ze vinden het antwoord. Het was de storm die het ongeluk heeft veroorzaakt. Die overviel het vliegtuig toen het al boven de bergen vloog. Onbarmhartig moet het door de harde wind zijn gebeukt terwijl het tevergeefs probeerde de juiste koers te houden. Hulpeloos moet het steeds dichter naar de gevaarlijke berghellingen zijn gedreven terwijl de regen in stromen naar beneden

viel. Wanhopig moeten de drie jongens in de kleine cabine geprobeerd hebben het ongeluk te voorkomen.

Maar het was tevergeefs. Steeds lager vloog het vliegtuigje tussen de berghellingen, die bijna onzichtbaar waren in de zware regen. Steeds dichter kwam het bij de toppen van de bomen op die hellingen. Tot het in een laatste hevige rukwind neerstortte. Het raakte de bomen en kwam tenslotte met een harde smak op de grond terecht. Daar bleef het liggen, kapot geslagen en vernield, met binnen in de kleine cabine de drie jongens die het ongeluk niet hadden overleefd...

'Zou Ken nog pijn hebben gehad, mam?' vraagt Marjan als oom Frank, die hun over het ongeluk kwam vertellen, weer weg is. Het is al lang bedtijd voor de tweeling, maar ze treuzelen nog wat in de kamer. Het is er schemerig, want de lamp is nog niet aan. De ramen staan wijd open naar de rustige straat waar de bomen met hun brede takken roerloos in de zomeravond staan. Er ritselt geen blad en er is geen zuchtje wind. Moeder schudt haar hoofd, maar Marjan kan dat in het half donker nauwelijks zien. 'Nee,' zegt ze, 'Ken heeft geen pijn meer gehad en zijn vrienden ook niet,' voegt ze er aan toe. 'Gelukkig niet,' zegt vaders stem vanuit zijn diepe stoel bij het raam. 'Als ze gewond in het vliegtuigje hadden gelegen en tevergeefs op hulp hadden gewacht, misschien dagenlang...' Hij gaat niet verder en het is weer stil in de kamer. Marjan schuift wat dichterbij moeder die naast haar op de bank zit toe. Eelco die tegenover haar zit, staart in het donker en denkt aan het vliegtuigje, zoals hij het vond onder de bomen. Hij was de eerste die het zag, omdat hij direct wegholde toen ze de witte plek ontdekten tussen de bomen. Voor vader en Marjan kwam hij bij het vliegtuigje aan. Het was er zo stil. Er vlogen grijze vogels rond, en er speelden eekhoortjes. De zon die door de takken van de bomen scheen, maakte lichte plekken op de grond en op het vliegtuigje...

De klok in de hoek van de kamer begint plotseling te slaan. Ze schrikken allemaal op en merken opeens dat het al helemaal donker is. Vader staat op om de lamp aan te doen, en moeder zegt dat het nu toch echt bedtijd is. Ze gaan gehoorzaam naar hun kamers en als moeder even later komt kijken liggen ze allebei al in bed.

Een paar dagen later wordt Ken begraven. Dicht staan vader en moeder en Marjan en Eelco naast oom Frank op het kerkhof. Eerbiedig luisteren ze naar de dominee die uit de Bijbel leest. 'De Heer is mijn Herder, mij zal niets ontbreken,' zegt de stem van de dominee. Oom Franks donkere ogen staan verdrietig maar hij luistert toch aandachtig. 'Al ging ik ook in een dal der schaduwen des doods ik zou geen kwaad vrezen, want Gij zijt met mij,' gaat de dominee verder. Het gebogen hoofd van oom Frank gaat met een ruk omhoog. Zijn ogen kijken naar de dominee, die langzaam de Bijbel dicht doet. Ze staan opeens niet zo verdrietig meer.

Hoofdstuk III

Als de eerste weken van de zomervakantie voorbij zijn, beginnen ze alles klaar te maken voor de grote reis. Vader brengt een stapel kaarten mee en laat de tweeling zien waar ze naar toe zullen gaan. Marjan en Eelco buigen zich over de kleurige uitgespreide kaart en volgen de wijzende vinger van hun vader. Moeder komt er ook bij staan. Ze kijkt over hun hoofden mee. 'Wat gaan we ver hè, mam?' zegt Marjan. 'En of,' lacht moeder. 'Veel verder dan vorig jaar,' zegt Eelco opgetogen. 'Maar dat was toch ook fijn,' zegt Marjan weer. Vader kijkt op de kaart. 'En omdat het zo fijn was, gaan we dit jaar nog verder,' legt hij lachend uit. 'Amerika is zo'n groot en prachtig land, we willen er toch graag veel van zien?' Hij kijkt vragend naar moeder en de tweeling. Hij hoeft niet lang op antwoord te wachten. 'Natuurlijk,' roepen ze alle drie...

De dag voor ze weggaan gaan ze nog even naar Johnny. Ze hebben hun vriendje een poos niet gezien. Johnny is ziek geweest; de tweeling kon niet met hem spelen. En Johnny kon ook niet bij hen komen logeren zoals ze hadden afgesproken. Johnny moest in bed blijven. Hij was veel te ziek om te spelen. Zijn moeder zorgde voor hem en Sneeuwvlok hield hem trouw gezelschap. Het witte hondje was meestal in de kamer waar Johnny lag. Vanuit zijn mand keken zijn heldere oogjes naar zijn baasje, die zo stil in zijn bed lag en bijna niets zei. Vaak wipte Sneeuwvlok dan uit zijn mand, trippelde door de kamer en sprong op het bed van Johnny. Daar zocht hij dan een plaatsje op de bonte deken, en bleef liggen... urenlang.

Het duurde een poos voor Johnny weer uit bed mocht en toen konden Marjan en Eelco nog niet direct naar hem toe. Ze moesten wachten tot hij wat sterker was.

En nu, de dag voor ze op reis gaan, mogen ze eindelijk weer met hem spelen. Hij mag nog niet naar buiten, ze moeten in zijn kamer spelen. Maar dat vinden Marjan en Eelco niet erg. Johnny's kamer is groot; er is ruimte genoeg. Ze spelen met zijn blokken en ballen, en natuurlijk met Sneeuwvlok. Die rent opgewonden door de kamer. Zijn korte staartje kwispelt van plezier en hij maakt vrolijke blafgeluidjes.

Johnny's moeder komt de kamer binnen met koekjes en limonade. Ze ziet Johnny op de vloer zitten. Hij bouwt samen met Eelco een toren van blokken. Zijn grijze ogen lachen weer; zijn wangen die zo bleek waren toen hij ziek was, hebben al weer een beetje kleur. Johnny's moeder zet de koekjes en limonade op een tafeltje. Eelco en Johnny laten hun toren in de steek en Marjan komt bij de speelgoedkast waar ze een nieuwe doos blokken aan het zoeken was, vandaan. Zelfs Sneeuwvlok komt aanhollen, zijn

staartje recht omhoog. Snuffelend loopt hij om het tafeltje heen; net zo lang tot hij ook een koekje van Johnny's moeder krijgt.

Terwijl ze hun limonade drinken vraagt Johnny's moeder, wanneer de tweeling weer terug komt van de vakantiereis. Als ze hoort hoe lang ze wel weg zullen blijven, slaat ze verbaasd haar handen in elkaar. 'Dat is een hele tijd,' zegt ze. Marjan die juist een koekje in haar mond steekt, kan alleen maar knikken. Maar Eelco zegt: 'Als we terugkomen moeten we al bijna weer naar school.' Johnny's moeder kijkt eens naar Johnny. Johnny die in de vakantie bij Marjan en Eelco zou gaan logeren, maar die ziek werd... 'Hij zou het zo fijn gevonden hebben,' denkt Johnny's moeder. Ze zucht een beetje verdrietig. Als Marjan en Eelco terugkomen is de zomervakantie al bijna voorbij. Marjan raadt haar gedachten. 'Maar Johnny kan toch nog wel bij ons komen logeren ook al moeten we naar school,' zegt ze opeens. 'Dat was toch vorig jaar ook zo. Toen hadden we immers ook geen vakantie?' Ze kijkt vragend naar Eelco. De ogen van Johnny's moeder gaan van Johnny naar de tweeling. Ze glimlacht opeens. 'Jullie hebben gelijk,' zegt ze. Marjan en Eelco kijken elkaar triomfantelijk aan. 'We zullen het direct aan moeder vragen,' belooft Eelco en Marjan zet haar glas neer en staat op. Nu lacht Johnny's moeder voluit. 'Jullie hoeven het niet echt meteen te doen hoor,' zegt ze. 'Jullie mogen eerst nog een poosje met Johnny spelen.'

Maar ze blijven toch niet lang meer. Johnny en zijn moeder wuiven hen na als ze over het tegelpad naar het trottoir lopen. Ze staan voor het raam van de kamer, omdat Johnny nog niet naar buiten mag. Marjan en Eelco wuiven terug, Ze zien de donkerblauwe auto niet die de straat in draait. Pas als er achter hun ruggen een vrolijk getoeter klinkt, draaien ze zich om. De auto stopt vlak voor Johnny's huis. 'Oom Frank,' roepen ze tegelijk. De deur van de auto zwaait open. 'Stap maar gauw in,' zegt oom Frank vanachter het stuur. De tweeling duikelt naar binnen. Nog altijd wuivend naar Johnny rijden ze weg. Onderweg vertellen Marjan en Eelco oom Frank over Johnny en oom Frank vertelt de tweeling dat hij met hun vader de kampeer-auto heeft opgehaald. Ze wippen op de achterbank op en neer van plezier. 'Zou hij er al zijn?' vragen ze vol spanning. 'Dat denk ik wel,' antwoordt oom Frank. En hij vertelt dat hij nog even een boodschap moet doen en daarom door de straat reed waar Johnny woont. 'Maar je vader is vast al thuis,' verzekert hij. Hij krijgt gelijk; de kampeerauto staat voor het huis. 'Net zo een als het vorig jaar,' zegt Eelco voldaan...

De volgende morgen is het eindelijk zo ver. De grote reis gaat beginnen. Ze rijden weg, het stadje uit; maar ze kijken allemaal nog even om voor het uit het gezicht verdwijnt. De eerste dagen rijden ze door de bergen. Marjan en Eelco, ieder voor een raam van de kampeerauto, zien de groene hellingen voorbij glijden. Er zijn kleine watervallen, die naar beneden tuimelen met duizenden glinsterende druppels en prachtige lichtgroene bergweiden tus-

sen het donkergroen van de bomen. Er zijn bergmeertjes met water dat helder blauw is en kronkelende riviertjes met grote donkere rotsblokken er in. Ze kijken hun ogen uit en hebben steeds wat te vragen aan vader, die geduldig antwoord geeft. Moeder, die naast hem zit, heeft een grote kaart op haar schoot. Ze kijkt er dikwijls op en vertelt vader precies waar ze zijn. Ze vindt er ook de kampeerterrainen op waar ze 's nachts kamperen. De eerste nacht is dat een groot terrein waar veel auto's op staan. De volgende nacht is het klein en zijn er maar weinig mensen. De tweeling vindt die kampeerterrainen geweldig leuk. Zodra ze een plaatsje gevonden hebben, pakken ze hun blauwe tentje. Vader hoeft hen al lang niet meer te helpen. Ze zetten het samen op en dragen er hun slaapzakken en luchtbedden in. Vader en moeder slapen in de kampeerauto. Daar zijn banken in die uitgetrokken kunnen worden en in bedden veranderd. Er is ook een piepklein keukentje waar moeder koken kan. Eelco en Marjan zitten graag in de kampeerauto, maar ze slapen toch liever in hun blauwe tentje.

Na een paar dagen komen ze aan bij het park waar ze een poosje zullen blijven. Vader heeft er hun al veel over verteld. Het is een nationaal park en het ligt hoog in de bergen. Het is geweldig groot. Er zijn veel kampeerterrainen en paden waar de mensen kunnen wandelen. Er zijn ook veel dieren in het park. Herten en elanden, antilopen en coyotes, beren en buffels. Die zwerven allemaal vrij door het park. Ze zijn er veilig, want ze worden beschermd. Eelco en Marjan kijken vol verwachting door de ramen van de kampeerauto naar buiten. Ze willen dolgraag de dieren zien waarover vader heeft verteld. De kampeerauto volgt de weg door het park en ze vinden een groot kampeertrein waar al veel auto's staan. Zoekend rijden ze rond tot ze een plaats vinden. De tweeling springt naar buiten zodra de auto stil staat. Verrukt kijken ze rond; het is een prachtige plaats. Er staat een grote houten kampeertafel, en er is genoeg ruimte voor de auto en het blauwe tentje. Grote bomen geven er schaduw en ze kunnen er een kampvuur maken. Ze kijken allebei rond naar een goed plaatsje voor hun tentje. 'Daar,' wijs Eelco, 'onder die boom.' 'Goed,' stemt Marjan toe. Ze loopt weg om het op te halen. Als ze er mee naar buiten komt botst ze bijna tegen haar vader op, die van de andere kant komt aanlopen. Hij ziet het blauwe tentje en schudt zijn hoofd. Hij roept Eelco en legt uit dat ze het tentje niet op hoeven te zetten. Ze kunnen er niet in slapen zolang ze op dit grote kampeertrein staan. 'Maar waarom niet?' vragen Eelco en Marjan teleurgesteld. 'Niemand mag op dit terrein in een tent slapen,' zegt vader. Het is te gevaarlijk. 'Gevaarlijk?' eechoot de tweeling verbaasd. Ze begrijpen er niets van. Ze slapen immers altijd in hun tentje als ze kamperen. Pas als ze horen waarom het niet mag, begrijpen ze het beter. Er komen vaak beren op het terrein. Grizzlyberen. Laat in de avond of vroeg in de morgen lopen ze rond tussen de auto's op zoek naar eten. Ze hebben al lang geleerd, dat waar mensen zijn meestal ook voedsel is en daar komen ze op af. En grizzlies

zijn gevaarlijk. Ze zijn groot en sterk en soms kwaadaardig. Met hun scherpe klauwen kunnen ze gemakkelijk een tent openscheuren en de mensen die er in slapen verwonden of zelfs doden. Daarom zijn tenten verboden en moeten de mensen allemaal in hun kampeerauto's en caravans slapen. En nooit mogen ze eten op de kampeertafels laten staan. Dat moet zodra ze klaar zijn weer worden opgeborgen; in de auto's waar de beren er niet bij kunnen. De tweeling heeft naar vader geluisterd. Nu kijken ze elkaar aan, over het blauwe tentje heen. 'Jammer,' zucht Eelco. Maar hij begrijpt nu wel dat het niet anders kan. De volgende paar nachten zullen Marjan en hij in de kampeerauto bij vader en moeder moeten slapen. Ze brengen het tentje terug en vinden moeder in het keukentje. Ze zegt dat het tijd is om te gaan eten. Eelco en Marjan moeten even helpen om alles klaar te zetten op de tafel. Ze lopen gewillig heen en weer. Ondertussen vertellen ze moeder over de beren. Die kijkt even speurend om zich heen voor ze aan tafel gaan zitten. Vader die het ziet zegt lachend dat het nog geen avond is. Er zijn nog geen beren. Moeder lacht terug. 'Nee,' zegt ze, 'nog niet. Maar ze komen wel...'

Het is al laat in de middag als vader zegt dat hij nog even weg moet met de kampeerauto. Zijn benzinetank is bijna leeg en hij moet ook nog even wat boodschappen doen in het winkeltje vlak bij het pompstation. Eelco gaat mee en Marjan blijft bij moeder die, terwijl ze weg zijn, het avondeten gaat klaarmaken. Ze is druk bezig bij de tafel. Het vlees ligt klaar om geroosterd te worden boven het kampvuur dat vader aan zal steken zodra hij terugkomt. Moeder schilt de aardappels en snijdt de groente. Ze maakt fruit klaar en opent een pak koekjes. Maar opeens kijkt ze op. Er stopt een auto, vlak voor hun kampeerplaats. Er stapt een man uit in een groen uniform, een hoed met een brede rand op zijn hoofd. Hij loopt regelrecht naar moeder toe. 'Ik kom u even waarschuwen,' zegt hij. Moeders bezige handen zijn plotseling stil. Waarschuwen...?

'Er zijn grizzlies op het terrein,' zegt de man in het groene uniform, 'ik heb ze net gezien terwijl ik rond reed.'

'Nu al?' vraagt moeder verbaasd. Ze kijkt naar de lucht. Die wordt nog helemaal niet donker; de zon staat nog helder te schijnen. Het is nog geen avond. En toch zijn er grizzlies. De man in het groene uniform raadt haar gedachten.

'Het gebeurt niet vaak dat ze er zo vroeg al zijn,' zegt hij, 'daarom kom ik u even waarschuwen.' 'Zijn de beren dicht bij?' komt Marjans stem een beetje bibberig van de andere kant van de kampeertafel. De man in het groene uniform knikt. 'Ze zijn niet ver weg,' antwoordt hij eerlijk. 'U moet heel voorzichtig zijn.' Zijn blik glijdt over de tafel. Over het vlees, het fruit, de koekjes...

Als hij weer weggereden is legt moeder het mes dat ze nog altijd in haar hand houdt langzaam neer. Vlakbij de tafel is de plek waar de kampeerauto

stond. Maar die plek is leeg. De auto is weg. Ze kunnen het eten dat op tafel staat er niet in brengen...

Zoekend kijkt moeder rond. Waar kunnen ze... De lage struiken om hun kampeerplaats beginnen te bewegen... De blaadjes ritselen, de takken kraken... Marjan staat doodstil en staart naar die bewegende struiken. Komt daar iets... Ziet ze iets bruins tussen al dat groen van de blaadjes?... Ze houdt haar adem in... Haar hand klemt ze stijf om de rand van de tafel...

Het geritsel en gekraak houdt op en het wordt weer stil. 'De wind,' zegt moeders stem opgelucht. Ze kijkt opnieuw zoekend rond. Waar kunnen ze naar toe gaan als de beren komen? En wat moeten ze met het eten doen? Opeens weet moeder het. Tussen de lage takken van de bomen een eind verder op schemert een dak. Een bruin dak. Dat is het dak van het badhuis. Daar kunnen ze naar toe als de beren komen. 'Maar... maar,' aarzelt Marjan als moeder het tegen haar zegt. Ze kijkt naar de tafel; naar de koekjes en het vlees. 'Dat laten we liggen,' zegt moeder beslist. 'Als we het meenemen komen de beren ons achterna, want daar komen ze voor.' Marjan kijkt eens naar het bruine dak onder de bomen. Het is niet zo ver weg; maar als de beren komen...

Ze schrikt op. Het rustige kampeerterrein is opeens niet rustig meer. Er is het plotselinge lawaai van een luide stem, die over het terrein galmt. 'Wat is dat nou', zegt moeder ongerust. Ze kan niet verstaan wat de stem zegt en daarom loopt ze een eindje weg van de tafel. Weer hoort ze de luide stem en tegelijk ziet ze de auto die aan komt rijden. De man in het groene uniform zit er in. Hij heeft een grote hoorn in zijn hand. Daar spreekt hij in en dat maakt zijn stem luid en galmend. Moeder kan nu horen wat hij zegt. Hij waarschuwt alle mensen op het terrein voor de beren. Ze zijn vlakbij en iedereen moet het weten. De auto rijdt langzaam verder en moeder loopt terug naar de tafel. Ze knikt geruststellend naar Marjans bange gezicht. 'Zo kan hij de mensen vlugger waarschuwen', zegt ze. Ze gaat zitten op de smalle bank van de kampeertafel en trekt Marjan naast zich. Zo wachten ze samen ...

'Kwam vader maar terug', denkt Marjan. Ze zucht eens en kijkt verlangend de kant op waar hij vandaan moet komen. Maar de weg is leeg en stil; er komt geen kampeerauto aanrijden; ongedurig schuift Marjan heen en weer op de bank. Ze zou graag een eindje de weg op willen lopen om te zien of vader en Eelco er al aankomen. Maar ze durft niet. Stel je voor dat de beren er plotseling aankwamen. Ze kunnen zo tevoorschijn komen vanachter de lage struiken. Die bewegen weer, en ritselen. Weer kraken de takken... Marjan houdt haar adem in... Moeder heeft het ook gehoord. Ze draait zich half om en luistert scherp. De bladeren ritselen luider... Marjan glijdt van de bank af. Moeder staat ook op. Onafgebroken kijkt ze naar de struiken. Daar is beweging achter de bladeren. Er schemert iets bruins tussen het

groen...

Moeder grijpt Marjans hand. 'Kom', zegt ze. Marjan durft niet meer naar de struiken te kijken. Stijf houdt ze moeders hand vast. Zo vlug ze kunnen lopen ze naar de weg. Marjan zou willen hollen. Heel hard hollen naar het veilige badhuis tussen de bomen. Ze is zo bang...

Ze horen het tegelijk, moeder en Marjan. Het geluid is nog een eind weg, maar het komt steeds dichterbij. Het is het geluid van een auto. Ze staan stil, midden op de weg, en kijken achterom. De kampeerauto komt aanrijden. Vader en Eelco wuiven vrolijk vanachter de voorruit naar moeder en Marjan. Vader stopt de auto en Marjan aarzelt geen ogenblik. Ze vliegt er naar toe, moeder meetrekkend in haar haast. Ze rammelt aan de knop van de deur en als die niet direct de goede kant op draait bonst ze met haar vuist op de deur. Zodra die open zwaait tuimelt ze naar binnen. Moeder volgt haar heel vlug en trekt meteen de deur weer achter zich dicht. Samen vallen ze neer op de banken langs de ramen. Nog hijgend beginnen ze te vertellen...

Vader rijdt de auto heel langzaam naar hun kampeerplaats. Ondertussen kijken ze alle vier uit de ramen naar de lage struiken en bomen langs de weg. Maar ze zien geen grizzlies rondlopen.

Op de kampeertafel ligt het eten nog precies zoals moeder en Marjan het achtergelaten hebben. Maar midden op de tafel ... 'Kijk eens', roept Eelco. Ze kijken allemaal. Midden op de tafel zit een eekhoortje. Zijn bruine vachtje glanst in de zon. Zijn dikke staart staat rechtop in een prachtige krul. Tussen zijn beide voorpootjes houdt hij een koekje. Hij bijt er telkens een stukje af en zijn kleine bekje gaat razendsnel op en neer. 'Och', zucht Marjan verrukt, 'wat lief'. Eelco schatert. 'Daar is je beer Marjan'. Marjan begint ook te lachen en vader en moeder lachen mee. Het eekhoortje gaat ongestoord door. Tot er een auto langs rijdt. Dan huppelt het weg; naar de hoge denneboom, vlak bij de kampeerauto. Zijn dikke staart wuift uitgelaten naar vader en moeder en de tweeling. 'Hij bedankt voor het koekje', lacht Eelco. 'Hij heeft zijn maaltijd gehad', zegt vader, 'nu zijn wij aan de beurt'. Eelco en Marjan merken opeens dat ze honger hebben. Ze kijken verlangend naar het vlees dat vader gaat roosteren boven het kampvuur. Ze smullen ervan, terwijl ze bij de tafel zitten. Moeder luistert naar hun verhalen en kijkt zo nu en dan nog eens naar de struiken. Maar die ritselen niet meer en moeder kijkt gerustgesteld naar de kampeerauto, die weer op zijn plaats staat met de deur wijd open ...

Hoofdstuk IV

De volgende dag gaan ze het prachtige park bekijken. Onderweg vertelt vader er over. Het was het eerste nationale park in de wereld. Het is een hoogvlakte in de bergen waar al heel lang geleden mensen kwamen. Ze gebruikten het als jachtgronden en er zijn messen en pijlpunten van hen gevonden. Later trokken Indianenstammen door het gebied op zoek naar buffels; en nog later kwamen de eerste blanken. Die vertelden prachtige verhalen over het mooie park. Over de dieren die er leefden, maar ook over de helderblauwe meren en bergstromen en watervallen. Maar vooral over de warme bronnen; de geweldige kolommen heet water die tientallen meters de lucht in worden gespoten, terwijl de grond trilt en de stoom in dikke wolken rond drijft. Geisers heten die hete bronnen en ze zijn op verschillende plaatsen in het park te vinden. 'Kijk daar is de eerste', wijst vader. Over zijn schouder heen ziet de tweeling een dikke witte wolk hoog opstijgen tegen de blauwe lucht. Vader parkeert de auto en met z'n vieren lopen ze naar de plaats waar de wolk hangt. Ze zijn niet de enigen. Van alle kanten komen er mensen aanlopen. Ze lopen allemaal over de houten plankieren, die over de grote vlakte zijn gelegd waar de geiser midden in ligt. Eelco en Marjan beginnen vlugger te lopen. Er komen zo veel mensen aan en ze willen de geiser graag goed zien. 'Op het plankier blijven hoor', waarschuwt vader nog. Ze horen het nauwelijks meer. Ademloos staan ze naar de geiser te kijken als vader en moeder hen weer inhalen. Reusachtige kolommen water worden de lucht ingeslingerd en vallen in duizenden spetterende druppels weer neer op de grond. Brede wolken witte stoom rijzen recht omhoog tot de wind ze in slierten weg blaast. Ze zeggen geen van allen iets; ze kijken alleen maar. De kolommen water worden langzaam kleiner en de wolken stoom ook. Tenslotte verdwijnen ze helemaal. Er blijft alleen nog wat wazige stoom opkomen uit de grond. De meeste mensen lopen terug over het plankier, maar vader, moeder en de tweeling blijven nog even staan. 'Wat een prachtig gezicht', zegt moeder. 'Jammer dat het voorbij is', vindt Eelco, terwijl Marjan zegt dat ze het best nog eens zou willen zien. Vader glimlacht. 'Dat kan. Straks begint de geiser opnieuw. Hij spuit verschillende keren per dag. Bovendien zijn er meer geisers op deze vlakte. Daar', wijst hij. Boven het groen van de bomen zien ze een smalle witte pluim opstijgen, en een eind verderop nog een. 'Maar hoe komt dat!' wil Eelco weten. 'Waarom komen die geisers hier uit de grond?' Vader staart even nadenkend naar de wazige stroom, voor hij zegt dat het nog een beetje te moeilijk is voor de tweeling om helemaal te begrijpen, maar dat het komt door de vulkanen die lang geleden in dit

gebied lagen. Die werken nu, onder de grond nog steeds door. 'En wat zijn vulkanen ook weer?' vraagt vader op zijn beurt. 'Bergen waar as en rook uit komt en gesmolten stenen', antwoordt Eelco prompt.

Ze lopen terug over het plankier. Vader en moeder voorop; de tweeling wat onwillig achter hen aan. Ze willen de geiser zo graag nog eens zien spuiten. Maar als vader belooft dat ze nog veel meer geisers zullen zien, roffelen hun voeten al gauw weer met een vaart over de planken.

Ze dwalen over de grote vlakke en Marjan en Eelco kijken hun ogen uit. Wat een wonderlijke wereld is het. Overal zijn geisers. Ze lopen er langs op de houten plankieren en staan er lang bij te kijken. Vooral als de geisers spuiten. Sommige geisers doen dat een paar keer per dag, andere een paar keer per week. Ze staan bij een geiser die met veel gebrul geweldige kolommen water naar de blauwe hemel spuit, terwijl de zon een prachtige regenboog tovert in het wit van de wolken stoom. Het water bij het plankier heeft een mooie blauw-groene kleur en als Eelco er zijn hand even in houdt is het lekker warm. Door het ondiepe water zien ze de bodem die geel en rood en bruin is. 'Dat komt door de kleine plantjes die op die bodem groeien', vertelt vader. 'Algen heten die'.

Na de vlakke met de geisers rijden ze verder door het park. Er zijn veel auto's op de smalle weg en opeens beginnen ze allemaal langzaam te rijden. De auto voor hen stopt en vader moet ook stoppen. Deuren worden open en dicht geklapt en de meeste mensen in de auto's voor hen stappen uit. 'Wat zou er zijn!' zegt moeder een beetje ongerust. 'Er zal toch geen ongeluk zijn gebeurd?' 'We zullen ook maar even gaan kijken', beslist vader. Alle vier springen ze naar buiten. Overal staan nu mensen op de weg en ze kijken allemaal naar een grote open plek tussen twee auto's. Er worden fototoestellen te voorschijn gehaald en filmapparaten. Eelco ziet het het eerst. Hij staat plotseling stil, zodat Marjan die achter hem loopt tegen hem opbotst. Maar ze ziet toch dadelijk waarom Eelco zo opeens stopt. Op de open plek tussen de twee auto's staat een beer. Een zwarte beer. Rechtop staat hij, op zijn achterpoten, terwijl zijn voorpoten heen en weer zwaaien en zijn kop van de ene kant naar de andere kant draait. Vader en moeder zijn ook stil blijven staan en vader legt direct een hand op de schouders van de tweeling die voor hem staat. Dat betekent dat ze niet verder mogen lopen. Eelco zou het wel graag willen. Hij kijkt een beetje benijdend naar de mensen die wel verder lopen en vlak bij de beer blijven staan. Die laat zich zakken tot hij weer op alle vier zijn poten staat. Snuivend begint hij rond te lopen. 'Hij heeft honger', zegt vader. 'Maar hij doet niets', zegt Eelco, 'kijk maar al die mensen zijn er vlak bij'. 'En toch is hij gevaarlijk', zegt vaders stem achter hem. 'Het is een wild dier, daar moet je nooit te dicht bij komen, ook al lijkt het nog zo vriendelijk. 'Kijk', vervolgt vader, wijzend op een jongen die aan komt lopen met een stuk worst in zijn hand, 'dat is dom en heel gevaarlijk'. De jongen hoort vader niet. Onbe-

kommerd loopt hij op de beer toe. Vlak er naast blijft hij staan en houdt het stuk worst uitnodigend omhoog. De beer gaat weer op zijn achterpoten staan. Hij is nu bijna even groot als de jongen zelf. Met de scherpe klauw van zijn ene voorpoot graait hij naar de worst. Zijn andere klauw zwaait rakelings langs de schouder van de jongen. Vader schudt zijn hoofd. Zijn handen leggen zich wat steviger op de schouders van Marjan en Eelco. De beer heeft het stuk worst te pakken. Hij zakt terug op zijn vier poten. De jongen kijkt triomfantelijk rond en de meeste mensen lachen. Maar vader lacht niet. Terwijl ze naar de beer kijken, die weer rond scharrelt op de open plek tussen de auto's, legt hij aan de tweeling uit hoe roekeloos de jongen was. Het is verboden om wilde dieren te voeren in het park. maar de mensen kunnen het niet laten. Vooral beren voeren ze graag. En ze vergeten hun vlijmscherpe klauwen. De beer die zo ongevaarlijk leek, terwijl hij rondliep tussen de mensen, had opeens kwaad kunnen worden. De klauwen die graaiden naar de worst, hadden de jongen vreselijke wonden kunnen toebrengen. Ondanks alle waarschuwingen gaan de mensen gewoon door met het voeren van beren. En zo komen de beren steeds meer naar de mensen toe. Als ze al te lastig worden, worden ze weg gebracht naar plaatsen diep in het park waar geen mensen komen. Een helicopter vliegt ze

naar een afgelegen meer, waar veel bessen groeien en genoeg gras is. Maar soms gaan de beren toch terug naar de gebieden waar mensen zijn. Als ze dat blijven doen worden ze naar dierentuinen gebracht of gedood. En dat is dan de schuld van de mensen die hun eten gaven', besluit vader. Ze kijken nog even naar de beer die langzaam wegwaggelt naar de struiken langs de weg. De mensen stappen weer in hun auto's. Vader, moeder, Marjan en Eelco rijden ook weg. Ze kijken nog even zoekend naar de struiken waarin de beer is verdwenen, maar ze zien geen zwarte vacht meer tussen het groen. De donkere plekken die ze zien zijn alleen maar de schaduwen van de bomen.

De bossen langs de weg worden minder dicht. Er komen vlakten met mals groen gras. Daar zien ze elanden; grote herten met geweldige geweien. Natuurlijk wil de tweeling die ook graag van dichtbij bekijken. Dat mag van vader; maar ze horen dezelfde waarschuwing. Ze mogen er niet al te dicht bijkomen. Zelfs elanden kunnen gevaarlijk zijn ...

'En nu', zegt vader een poos later, 'gaan we buffels bekijken'. Aan beide kanten van de weg is een grasvlakte met hier en daar wat bomen. Eelco en Marjan turen naar buiten. Ze letten heel goed op. Maar ze zien de grote bruine dieren niet. De vlakte is verlaten; het hoge gras wuift zachtjes in de wind. Vader begint wat langzamer te rijden en slaat een smalle zijweg in. Hij stopt bij een paal met een vierkant bord eraan. Ze lezen alle vier wat er op staat. Ze zijn in het gebied van de buffels. Ze mogen er doorheen rijden, maar ze moeten in de auto blijven. 'Jammer', zegt Eelco. Maar dat zegt hij niet meer als hij de eerste buffel ziet. Die loopt te grazen op de vlakte, maar kijkt op als hij de auto hoort. Het is een groot dier met een brede kop en sterke schouders. Die kop en schouders zijn bedekt met dik krullend haar. Er zijn scherpe horens en kleine ogen die wantrouwend kijken naar de auto die is gestopt om hem beter te kunnen bekijken. Vier paar ogen kijken terug, en de tweeling vindt het deze keer helemaal niet erg dat ze niet dichtbij de buffel mogen komen. Ze zijn blij dat ze veilig in de auto zitten en ze begrijpen nu goed, waarom ze niet op de vlakte mogen rondlopen. 'Het moet een sterk dier zijn', zegt moeder, kijkend naar de brede schouders. 'Sterk en gevaarlijk', antwoordt vader. De buffel draait zich om en begint weer te grazen. 'Zo lijkt hij nogal vriendelijk', lacht moeder. 'Dat denken wel meer mensen', zucht vader. 'Nog niet zo lang geleden stapte een jonge man hier uit zijn auto. Hij wilde foto's nemen van een kudde buffels, maar vond dat ze te ver weg waren. Daarom liep hij met zijn fototoestel op ze toe. Hij vergat de waarschuwing op het bord en die vergeetachtigheid kwam hem duur te staan. Druk bezig met zijn fototoestel merkte hij niet dat één van de buffels was opgehouden met grazen en hem argwanend aankeek. Plotseling kwam het dier in beweging en de jonge man, die juist opkeek van zijn fototoestel zag de buffel op zich af komen.

Hij moet vreselijk geschrokken zijn van het dier dat kwam aanstormen, de brede kop met de scherpe horens omlaag, klaar voor de aanval. De jonge man was te ver weg gelopen van zijn auto. Hij probeerde nog terug te hollen, maar de buffel was veel sneller. De scherpe horens deden hun werk. Andere mensen hebben hem gevonden. Zwaar gewond lag hij in het hoge gras. Hij werd naar een ziekenhuis gebracht en het duurde heel lang voor zijn vreselijke wonden waren genezen. Zijn onvoorzichtigheid had hem bijna het leven gekost ...

Buiten is het geluid van een auto, die stopt en een deur die dichtgeslagen wordt. Ze kijken allemaal op. Een meneer is uitgestapt. In zijn handen heeft hij een fototoestel... Moeder slaat verschrikt een hand voor haar mond en de tweeling staart sprakeloos naar de meneer die wegloopt van zijn auto in de richting van de grazende buffel...

'Net als de jonge man waar vader van vertelde', denkt Eelco. Vader tikt op het zijraam van de auto. Het geluid is niet hard en het gaat niet ver. De meneer hoort het niet. Vaders hand roffelt harder. De meneer hoort nog steeds niets. Nu gaat vaders hand naar de knop van het raam. Hij draait het vliegensvlug omlaag. Vader buigt zich half uit het raam en roept en roept... Nu pas hoort de meneer hem. Verwonderd draait hij zich om en kijkt vragend naar vader. Achter zijn rug is de buffel opgehouden met grazen. Weer kijkt hij wantrouwend naar de mensen, en zijn ene voorpoot klauwt ongedurig in het gras. Vader wijst op de buffel. Hij roept de meneer toe dat hij niet verder moet gaan. Dat hij moet terugkomen; direct. Dat hij in gevaar is met de buffel zo dichtbij. De meneer gelooft hem niet dadelijk. Hij kijkt eens over zijn schouder...

De kop van de buffel gaat dreigend omlaag...

Nu gelooft de meneer vader op eens. In een ommezien is hij terug bij zijn auto, en ze zuchten alle vier van opluchting als hij naar binnen schiet en de deur dichtklapt.

Vader draait het zijraam van de kampeerauto dicht. 'Dat was op het nipper-tje', zegt hij. Hij start de motor en rijdt langzaam weg. Achter hem rijdt de blauwe auto van de meneer ook weg.

Ze volgen het smalle weggetje een heel eind. Eigenlijk is het nauwelijks een weggetje. Het is niet veel meer dan twee brede sporen door het gras. De kampeerauto hobbelt over de kuilen in de grond. De tweeling hobbelt mee op de banken langs de ramen. Marjan denkt aan de buffel en aan de jonge man en de meneer. Ze kijkt achterom. De blauwe auto volgt hen nog steeds. Maar ze vergeet de auto als ze nog meer buffels ziet. Ze liggen in de schaduw onder de bomen die verspreid op de vlakte staan. 'Zo lijken ze wel op bruine koeien', denkt Marjan hardop. 'Maar dan koeien met bontjassen aan', lacht moeder vanaf de voorbank. 'Korte bontjassen dan altijd', vult vader aan. 'Ze zijn immers maar half met een bruine krullevacht bedekt. Alleen hun kop en schouders, maar de rest niet'. Ze praten nog wat over de

buffels. Eens waren er geweldig grote kuddes. Die leefden op de wijde vlakten van Amerika. Daar zwierven ze rond. Jarenlang. Maar toen er te veel op hen werd gejaagd werden de kuddes hoe langer hoe kleiner. Bij duizenden werden de dieren gedood, en tenslotte waren er niet veel meer over. Ze waren bijna uitgeroeid. Gelukkig waren er mensen die begrepen, dat de buffels die nog over waren, beschermd moesten worden. Anders zouden ze helemaal verdwijnen. Ze brachten ze naar nationale parken, waar niet op hen mocht worden gejaagd. Daar groeiden de kuddes weer. Het gevaar dat de buffels uit zouden sterven was voorbij...

Het smalle weggetje maakt een wijde bocht. De grijze weg ligt weer voor hen. 'Mogen we nu weer uit de auto?' vraagt Marjan. 'Ja hoor', antwoordt vader. Hij kijkt uit naar een plaats waar ze kunnen stoppen. Hij vindt er al gauw een. Er staan houten tafels en er is ruimte om de auto te parkeren. Eelco en Marjan wippen naar buiten en zien op hetzelfde ogenblik dat de blauwe auto achter hen aan is gereden, en ook stopt. De meneer stapt uit en komt op hen toe. Moeder is nog in de auto bezig koffie en limonade te maken en vader zet de koppen en bekers alvast op de tafel. De meneer blijft bij hem staan. 'Ik kom u bedanken', zegt hij. 'Omdat u mij gewaarschuwd hebt'. Hij kijkt even naar het fototoestel dat hij in zijn handen houdt. 'Het was erg onvoorzichtig van mij om uit de auto te gaan. Als u mij niet had gewaarschuwd was het waarschijnlijk slecht met mij afgelopen...'

De deur van de kampeerauto gaat open. Moeder komt naar buiten. Ze heeft de koffiepote in haar ene hand en de limonadefles in de andere. De meneer wil weer weggaan, maar moeder houdt de koffiepote omhoog. Ze vraagt of hij ook een kop koffie wil. Hij wil het graag en schuift naast Eelco en Marjan op de houten bank. Terwijl hij zijn koffie opdrinkt vertelt de meneer dat hij een lange reis heeft moeten maken om in het park te komen. Hij wil graag veel foto's maken van het mooie park en vooral van de dieren die er leven. Daarom vergat hij de waarschuwing toen hij de buffels zag. Vader glimlacht; hij begrijpt het wel. Moeder maakt ook veel foto's. Het park is zo heel anders dan het stadje in de woestijn waar ze wonen. En helemaal anders dan Holland waar ze vroeger woonden in het dorp in de bossen. De meneer kijkt verrast op als hij hoort dat ze uit Holland komen. Daar is hij ook eens geweest. Lang geleden. Maar hij herinnert het zich nog goed. Het kleine lage land bij de zee. Hij heeft er molens gezien en tulpen. Het was vlak en prachtig groen, en er was erg veel water. Sloten en vaarten, rivieren en meren... Ze knikken allemaal heftig. Zo is het precies. De meneer zegt dat hij er wel wat meer over zou willen horen en opgewekt beginnen ze te vertellen.

Ze vergeten de tijd. Ze zijn even terug in Holland. Het vertrouwde Holland met zijn groene weiden en zijn bonte bloemen.

Ze schrikken als er een auto stopt, vlak bij hun tafel. Het geklap van deuren

en de luide stemmen brengen hen tot de werkelijkheid terug. De meneer staat op. Maar voor hij in zijn auto stapt neemt hij nog een foto van vader en moeder en de tweeling. 'Dat is minder gevaarlijk dan van de buffels', lacht hij. Dan rijdt hij wuivend weg. Ze kijken hem na terwijl ze de kampeertafel opruimen. De koffiepote is leeg en de limonadefles ook. Het wordt tijd om terug te gaan naar het kampeerterein.

Hoofdstuk V

Als ze terugkomen op het kampeerterrein is het daar erg druk geworden. Alle plaatsen zijn bezet en overal staan auto's. Er branden al veel kampvuren. De grijze rook kronkelt omhoog en blijft tussen de bomen hangen. Vader en Eelco gaan ook een vuur maken. Het is niet moeilijk. De dunne stukjes hout zijn erg droog. Ze knetteren lustig als de vlammetjes er over heen dansen. Ze kunnen er al gauw grote bloken op leggen en schuiven de stoelen die ze meegenomen hebben bij het vuur, maar juist als ze willen gaan zitten, komt moeder naar buiten. Ze zegt dat het eten klaar is. Ze zitten bij de houten kampeertafel, maar telkens kijken ze even of het vuur nog goed brandt. Zodra ze klaar zijn wil de tweeling terug naar de stoelen. Maar vaders stem roept hen terug. Vader wijst op vuile borden en koppen op de tafel. Hij hoeft niets te zeggen. Eelco en Marjan weten best wat hij bedoelt. 'Afwassen', zucht Eelco. 'Afdrogen', moppert Marjan. Vader schiet in de lach als hij hun gezichten ziet. 'Als we kamperen helpen we allemaal mee', zegt hij. 'Dat weten jullie wel'. Moeder komt aanlopen met het warme water en nog een beetje namopperend gaat de tweeling aan het werk. De borden en koppen verdwijnen in het witte sop. Druipend komen ze er uit te voorschijn. Marjans theedoek wrijft er stevig over heen en even later staan ze schoon en droog op de tafel. Vader zit aan de andere kant van de tafel toe te kijken. De stapel schone borden en schalen groeit gestadig en aan de andere kant zijn er alleen nog maar een paar vuile bekers over. Eelco kijkt eens naar zijn vader. Die staat op en loopt naar het kampvuur waar hij een paar nieuwe blokken hout op gooit. Als hij terug komt bij de tafel heeft hij een kaart in zijn handen. Hij kijkt naar de kaart die voor hem op tafel ligt. Eelco's ogen beginnen ondeugend te schitteren. Hij kijkt naar Marjan en dan naar zijn vader. Voorzichtig pakt hij de grootste van de vuile bekers. Weer kijkt hij naar Marjan. Die begrijpt het. Haar ogen beginnen ook te schitteren. Ze kijkt vol spanning naar Eelco's hand met de vuile beker er in, die omhoog gaat...

Vader merkt niets. Hij bestudeert nog steeds de kaart en zijn vinger glijdt over de lijnen die er op staan en de dikke stippen... De vuile beker valt met een luide plons in het zeepsop. Dikke witte klodders schuim vliegen rond. Een komt er terecht in vaders haar. Een ander op zijn wang, en een derde precies op het puntje van zijn neus. Vader zit met een schok recht op. 'Wel...' begint hij. Maar dan ziet hij de lachende gezichten van de tweeling aan de andere kant van de tafel. Brommend schudt hij zijn hoofd. De dikke dotten schuim op zijn gezicht beginnen naar beneden te glijden; Eelco en Marjan schateren. Op hetzelfde ogenblik komt moeder die in de

kampeerauto bezig was naar buiten. Ze begint ook te lachen als ze de grote witte klodders ziet. Vader zoekt in zijn broekzak naar een zakdoek, maar vindt er niet direct een. Moeder komt hem te hulp. Ze gaat de auto weer binnen en komt met een handdoek terug. Marjan en Eelco staan schuddend van het lachen bij de tafel. De vuile bekers die nog afgewassen moeten worden zijn vergeten. Vader veegt het zeepsop van zijn gezicht. Hij probeert vanachter zijn handdoek dreigend naar de tweeling te kijken. Het lukt niet erg. Zijn ogen lachen. 'Wacht maar', belooft hij. Zijn hand gaat terluiks naar een van de bekers op tafel. Maar Eelco heeft het gezien. Hij gooit de afwaskwast die hij nog steeds in zijn hand hield met een zwaai terug in het zeepsop. Het gaat met zo'n vaart dat de vlokken schuim opnieuw rondvliegen. Ze komen terecht op de schone borden en schalen. Maar Eelco ziet het al niet meer. Hij holt weg. Marjan bedenkt zich geen ogenblik. De theedoek waarmee ze net nog een kopje heeft afgedroogd, vliegt door de lucht en komt in het witte sop terecht. Precies bovenop de afwaskwast. Ze rent Eelco achterna. Over hun schouders zien ze hoe vader is opgestaan. Hij balt zijn vuisten en komt op hen af. De tweeling zet het op een lopen, joelend van plezier. Zo nu en dan omkijkend hollen ze over het kampeerterein. Vader holt achter hen aan. Eerst is de tweeling hem een heel eind voor, maar vader loopt harder en komt steeds dichterbij. Hij haalt hen in en grijpt hen vast. Tegelijk. Hijgend en lachend staan ze met z'n drieën stil en hijgend en lachend lopen ze terug. 'Terug naar de afwas', commandeert vader als ze bij de kampeertafel aankomen. Hij wijst op de vuile bekers, maar ook op de schone borden en schalen, waar de vlokken schuim nog steeds op zitten, en die weer helemaal nat zijn. Marjan vist met een vies gezicht haar theedoek uit het water en Eelco grabbelt in het zeepsop naar zijn afwaskwast. Moeder komt een droge doek brengen. Ze wil hem aan Marjan geven, maar vader waarschuwt lachend: 'Kom niet te dicht bij het zeepsop'. Eelco en Marjan moeten weer lachen, maar ze gaan toch opnieuw aan het werk. Vanuit hun stoelen bij het kampvuur kijken vader en moeder toe; veilig uit de buurt van de witte vlokken...

Als ze klaar zijn en alles is opgeruimd, komen Eelco en Marjan ook bij het kampvuur zitten. Vader gooit er opnieuw grote blokken op en het laait hoog op. Het begint al een beetje schemerig te worden en het wordt ook rustiger op het kampeerterein. De meeste mensen zitten nu stilletjes bij hun kampvuur of in hun kampeerauto. Een enkele loopt nog over de weg, maar ook daar wordt het steeds stiller. Marjan en Eelco staren in de vlammen van het kampvuur. De boeken waar ze eerst nog in hebben zitten lezen, zijn dichtgeklapt. Het wordt te donker om de letters nog te kunnen zien.

'Kijk eens', zegt moeder opeens. Ze wijst naar de bomen die langs de weg staan. Er beweegt iets onder hun takken. Maar in de vallende duisternis kunnen ze niet direct zien wat het is. Ze wachten doodstil en zien de twee herten pas als ze over de weg trippelen. 'Oooh', zegt Marjan zachtjes. De

herten komen dichterbij. Ze zijn niet groot. Lang zo groot niet als de elanden die ze 's middags hebben gezien. Maar ze hebben mooie geweien en ze zijn ook helemaal niet bang. Zo nu en dan staan ze even stil en kijken om zich heen. Dan tippelen ze weer verder. Over de weg komt een auto aanrijden en de herten staan in het licht van de felle koplampen. Heel even maar. Met een paar grote sprongen zijn ze opeens verdwenen. 'Jammer', vindt Eelco. Hij staat op en loopt naar de weg. Hij zou de herten graag nog even willen zien. Zoekend tuurt hij onder de bomen, waar het nu bijna helemaal donker is. Maar hij ziet geen geweien meer en er beweegt niets meer onder de takken. 'Misschien komen ze nog wel weer terug', troost moeder hem als hij weer bij het kampvuur zit. Ze blijven opletten; alle vier. Maar de herten komen niet meer terug.

Het wordt tijd om naar bed te gaan voor Eelco en Marjan.

Moeders stem herinnert hen eraan. Met tegenzin staat de tweeling op. Er moeten nog tanden worden gepoetst en het weggetje naar het badhuis is heel donker. Ze blijven wat treuzelen bij het vuur. Vader staat op. 'Ik ga wel even mee', zegt hij. Hij pakt een zaklantaarn uit de auto. Opgelucht dat hij mee gaat, stappen Eelco en Marjan naast hem voort.

'Wat is het donker', denkt Marjan als ze uit het badhuis komt. Haar ogen, nog niet gewend aan het duister, proberen haar vader te vinden die buiten is blijven wachten. Maar ze kan nog niets onderscheiden en blijft weifelend staan. Er kraken een paar takken in de struiken langs het badhuis. Marjan moet opeens weer aan de grizzlies denken. De grizzlies die ook op het kampeerterrein komen. Vooral 's avonds...

Ze durft niet verder te lopen. Het is zo vreselijk donker. En waar is vader? De struiken ritselen weer. 'De grizzlies', denkt Marjan. 'En ze zijn zo gevaarlijk'. Bang nu bibbert haar stem 'Va-va-vader'. Een rustige stem antwoordt meteen. Een zaklantaarn flits aan. 'Vader', roept Marjan opgelucht. Ze loopt regelrecht in de smalle lichtbaan. 'Was je bang', vraagt vader als hij Marjans gezicht ziet in het licht van de zaklantaarn. 'Een beetje wel', bekent Marjan. 'Het was zo donker enne ..., ze aarzelt. 'En wat', wil vader weten. 'Ik moest opeens weer aan de grizzlies denken', zegt Marjan eerlijk. Vader knikt. 'Dat dacht ik wel, daarom ben ik ook met jullie meegegaan'. Het grint van het smalle paadje naast het badhuis kraakt onder vlugge voetstappen. Met z'n drieën lopen ze terug. De zaklantaarn licht hen bij op het pad maar aan weerskanten is het terrein donker. De kampvuren zijn uit en de mensen zijn naar binnen gegaan. In een enkele kampeerauto schijnt nog een vaag lichtje door een smal raampje, maar de meeste zijn ook donker. Net als het kampeerterrein. Marjans hand kruipt in die van haar vader. Ze is erg blij dat hij is meegegaan en even blij met het lichtje dat met hen meegaat door het donkere laantje.

In de kampeerauto zijn de bedden al opgemaakt door moeder. De tweeling kruipt in hun slaapzakken en vader en moeder komen ook binnen. De deur

gaat dicht en het slot klikt. Diep weggedoken in haar slaapzak hoort Marjan het slot klieken. Het geeft haar een veilig gevoel. 'Zouden er nog grizzlies zijn buiten?' peinst ze. Ze probeert nog even door het raampje naast haar naar buiten te kijken. Maar ze ziet alleen de takken van de dennebomen vlak voor het raampje. Haar ogen vallen toe. 'Misschien zien we ze...!', denkt ze nog. De takken van de dennebomen wuiven haar toe. 'Slaap lekker Marjan', ruisen ze...

De volgende dag gaan ze weg van het kampeerterrein en ook weg uit het prachtige park. Voor het laatst zien ze de geisers spuiten. Zo lang ze kunnen, kijken Eelco en Marjan naar de hoge kolommen water en de witte wolken stoom. Maar de auto rijdt verder en ze verdwijnen uit het gezicht. 'Waar gaan we nu heen?' vraagt Eelco als ze het bord waar met grote letters de naam van het park op staat voorbij rijden. Hij krijgt geen antwoord. Vader en moeder horen hem niet en Marjan kijkt naar het bord en leest hardop de naam die er op staat. 'Yellowstone Park'.

Als het bord ook is verdwenen vraagt Eelco opnieuw, een beetje ongeduldig nu, waar ze naar toe gaan. Deze keer horen vader en moeder hem wel. Vader zegt dat ze nu eerst een heel eind gaan rijden. Wel een paar dagen. Eelco wil weten of ze daarna naar een ander park gaan. Vader knikt. 'Fijn', denkt Eelco. Hij nestelt zich tevreden in zijn hoekje op de bank.

De paar dagen rijden gaan vlug voorbij. Er is veel te zien, en ze stoppen ook vaak om te eten en wat rond te lopen. Iedere dag, laat in de middag, vinden ze een kampeerterrein waar ze 's nachts kunnen blijven. Maar tenslotte zegt vader dat ze er bijna zijn. Op een prachtig groot kampeerterrein met hoge dennebomen stopt hij de auto. Tussen de hoge rechte stammen zijn plaatsen voor de auto's en tenten. 'Mogen we hier weer in het tentje slapen?' vraagt de tweeling verlangend. Dat mag. Ze gaan het meteen uit de auto halen en zetten het samen op; vlak naast de stevige stam van een grote denneboom. Eelco en Marjan hebben het geweldig naar hun zin op het kampeerterrein met de hoge dennebomen. Ze vinden er andere kinderen om mee te spelen en er is van alles te doen. Maar ze blijven niet de hele dag op het terrein. Vader en moeder nemen hen mee in de auto. Als de tweeling wil weten waar ze naar toe gaan, kijken ze alleen maar heel geheimzinnig en zeggen niets. Eelco en Marjan begrijpen er niet veel van. Maar ze worden wel steeds nieuwsgieriger. Gelukkig hoeven ze niet al te lang te wachten. Vader stopt de auto en neemt hen mee een smal paadje op. Hij zegt nog niets. Maar dat hoeft ook niet. Als hij plotseling stil staat hoeft hij alleen maar te wijzen. Eelco en Marjan geloven hun ogen niet. Ze staan aan de rand van een reusachtig wijde, reusachtig diepe kloof. De rotsachtige wanden hebben de prachtigste kleuren. Roze en oranje, geel, groen en grijs. Ze hebben ook de vreemdste vormen. De tweeling staart met open mond naar dat wonderlijke landschap. Vader en moeder kijken ook zwij-

gend naar de reusachtige kloof. Het is een hele poos stil. Maar eindelijk begint Eelco te vragen. Vader antwoordt. Hij legt uit dat de kloof door een rivier is uitgeslepen in het landschap. Dat is heel langzaam gegaan en het heeft verschrikkelijk lang geduurd voor de kloof eruit zag zoals ze hem nu zien. Maar de rivier is er nog. Heel in de diepte, in de bodem van de kloof, stroomt hij nog onafgebroken voort. 'En morgen gaan we de kloof in', zegt vader. 'Dat kan, er is een pad dat naar beneden gaat'. Eelco draait zich met een ruk om. 'De hele dag?' vraagt hij gretig. 'Ja hoor', antwoordt vader, 'en we nemen eten en drinken mee. Vooral veel drinken want het is erg warm in de kloof'. Eelco draait zich weer om en kijkt naar de kloof. En dan kijkt hij naar Marjan. Maar die is verdwenen. Ze is moeder achterna gelopen die een eindje verderop foto's aan het nemen is. Vlug loopt Eelco naar hen toe. Hij wil het nieuws direct aan Marjan vertellen...

's Avonds, als ze op het kampeerterrein met z'n vieren rond het kampvuur zitten, vertelt vader verder over de kloof.

'Hij heet de 'Grand Canyon'. Hij laat de tweeling mooie platen zien. Daarop staan vreemde dieren. Heel lang geleden was er op de plaats waar nu de kloof is een zee. De dieren op de platen leefden in die zee. Maar de zee droogde op. De vreemde dieren verdwenen. Op het droge warme land verschenen andere dieren, even vreemd als de dieren in de zee. Ze leefden er zo lang het land droog was. Maar toen het water terugkwam en het land weer zee werd, verdwenen ook zij.

In de nieuwe zee, die warm was en ondiep, verschenen weer andere dieren. Vissen en dieren die op planten leken. Vaak hadden die dieren prachtige kleuren; rood en oranje en paars. Dan leken ze op bloemen die zachtjes heen en weer wiegden in het warme water...

Marjan en Eelco luisteren naar vader en kijken naar de platen. Nu willen ze nog liever de kloof in...

Hoofdstuk VI

Ze vinden het smalle pad dat naar beneden gaat gemakkelijk, en Eelco en Marjan zijn in een oogwenk op weg. Vader en moeder komen achter hen aan. Vader draagt een stevige rugzak. Daarin zit het eten en drinken dat ze meegenomen hebben voor onderweg.

Het pad is zanderig, met hier en daar stukken rots. De tweeling wipt behendig om die stukken rots heen, het pad af. Al gauw steken de steile wanden van de kloof hoog boven hen uit en het duurt ook niet lang voor ze het warm krijgen. Er is geen zuchtje wind in de kloof en de zon staat fel te branden op het rode zand en de rotsen. Veel schaduw is er ook niet op het smalle pad. Het is erg stil in de kloof. Er zijn helemaal geen andere mensen en ze komen ook niemand tegen. Zo nu en dan staan Eelco en Marjan even stil om naar beneden te kijken. Het pad kronkelt omlaag, leeg en verlaten. Maar als ze even op een groot rotsblok dat naast het pad ligt, zitten uit te rusten, ziet Eelco opeens iets bewegen. Heel in de verte, diep beneden hen op het pad, verschijnen kleine zwarte stipjes. Een hele rij! Marjan heeft het ook gezien en samen turen ze gespannen omlaag. De stippen bewegen; ze komen dichterbij.

Heel langzaam klimmen ze het pad op. 'Ze komen hier naar toe', zegt Eelco ademloos. 'Zouden het mensen zijn?' Hij buigt zich voorover om zo goed mogelijk te kunnen zien. Hij schuift helemaal naar voren, naar het randje van het rotsblok. En hij vergeet de helling waar het pad langs gaat en die steil en recht van onder het rotsblok naar beneden loopt...

Achter Eelco en Marjan klinken langzame voetstappen. Vader en moeder verschijnen om de bocht in het pad. Eelco draait zich om, zijn hand wijzend naar de zwarte stippen in de diepte, roept hij: 'Kijk eens!' Vader en moeder blijven bij het rotsblok staan en turen ook naar beneden. 'Zijn het mensen?' wil Eelco weten, terwijl hij vragend naar zijn vader kijkt. Die kijkt nog eens goed; dan glimlacht hij. 'Nee', zegt hij, 'mensen zijn het niet. Het zijn...' Eelco draait zich weer met een ruk om ... maar de plotselinge beweging doet hem zijn evenwicht verliezen... en hij zit helemaal op het randje van de steen. Hij probeert nog zich vast te grijpen, maar het is al te laat. Hij mist... en valt van het rotsblok af op de helling. De helling die erg steil is en loodrecht naar beneden loopt...

Vaders arm schiet uit. Hij probeert Eelco te grijpen, maar hij is net te laat. Eelco begint naar beneden te tuimelen. De helling af...

'Eelco, Eelco', gilt Marjan radeloos. Verlamd van de schrik kijken ze hem alle drie een ogenblik na. Dat schiet vader naar voren. Hij wil de helling af klimmen, Eelco achterna. Maar op hetzelfde ogenblik ziet hij dat Eelco niet

langer naar beneden duikelt. Een struik, die op de steile helling groeit, heeft hem opgevangen. Zijn lange takken houden Eelco stevig vast.

'Gelukkig', zucht moeder en zakt naast Marjan neer op het rotsblok. Ze kijken beiden vader na die heel voorzichtig naar beneden begint te klimmen om Eelco te helpen. Die is erg geschrokken en ligt doodstil op zijn vader te wachten. De takken schuren langs zijn blote armen en benen en prikken venijnig in zijn rug. Maar hij durft zich niet te bewegen, bang dat hij dan nog verder naar beneden zal rollen. Naar beneden kijken durft hij helemaal niet. De bodem van de kloof is niet eens te zien!

Voetje voor voetje komt vader dichterbij. Eelco's angstige ogen volgen iedere stap... Nog een klein eindje...

Daar is hij! Vader buigt de takken uit elkaar en helpt Eelco overeind. 'Kun je naar boven klimmen?' vraagt hij. Eelco knikt. Hij heeft zich gelukkig niet erg bezeerd. Stevig vastgehouden door zijn vader begint hij omhoog te klauteren. Het gaat moeilijk en erg langzaam. Hij moet zich vaak met beide handen vasthouden en vader moet hem dikwijls omhoog duwen. Hij schaaft zijn handen aan de harde rotsen en stoot zijn voeten tegen de ruwe stenen, maar hij merkt het nauwelijks. Strak kijkt hij voor zich uit en durft niet op of om te kijken. Boven hem, vanaf het rotsblok langs het pad, kijken moeder en Marjan ademloos toe. Ze verliezen vader en Eelco geen ogenblik uit het oog. Marjan heeft moeders hand gegrepen en houdt die stevig vast. Een diepe zucht van opluchting ontsnapt hun beiden als vader en Eelco de laatste stappen doen en weer veilig op het pad staan. Moeder kijkt naar Eelco's armen en benen. Die zitten vol schrammen, en zijn blouse heeft een grote scheur. Maar het is goed afgelopen, het had veel erger kunnen zijn. Als de struik hem niet tegen had gehouden... als hij helemaal naar beneden was gerold... Moeder huivert. Ze durft niet verder te denken... Even staan ze allemaal heel stil op het pad. Dan zegt vader: 'We zullen een plekje opzoeken in de schaduw, waar we een poosje kunnen uitrusten'. Hij pakt de rugzak, die hij had afgedaan toen hij naar beneden klom om Eelco te helpen en die nog altijd midden op het pad staat, weer op. 'Ik heb honger', ontdekt Marjan als ze de rugzak ziet. 'En ik dorst', vult Eelco aan. 'Kom maar mee', zegt vader en begint het pad verder af te lopen. Hij vindt een prachtig plekje. Er zijn grote platte stenen in de schaduw van de rotswand om op te zitten, en er is geen gevaarlijke helling... Dankbaar gaan ze allemaal zitten, en hongerig happend in hun boterhammen en appels kijken ze neer in de warme, zonnige kloof...

'Kijk, daar zijn de zwarte stippen weer', zegt Marjan opeens. Allemaal kijken ze naar de plek die ze aanwijst. Beneden hen, op het kronkelende pad, klimmen de stippen langzaam omhoog. Ze zijn al veel dichterbij gekomen.

'Het zijn geen mensen', zegt Eelco verwonderd. 'Het zijn... paarden!'

'Het zijn ook geen paarden', lacht vader, 'het zijn muil dieren'. 'Maar er zitten mensen op', roept Marjan. Ze kijken alle vier naar de muil dieren, die in een lange rij naar boven klauteren. Marjan heeft gelijk. Ze zien het nu allemaal. 'Zouden ze hier langs komen?', vraagt Eelco hoopvol. 'Dat zal wel moeten', antwoordt vader. 'Er is hier maar één pad naar beneden'. Ze hoeven niet eens meer zo lang te wachten. De muil dieren verdwijnen achter de rotswand, als het pad een bocht maakt, maar als ze weer tevoorschijn komen, zijn ze plotseling dichtbij. Voorop rijdt een jonge man. Hij heeft een grote zwarte hoed op met een brede rand en zijn gezicht is bruin verbrand. Achter hem aan, op de andere muil dieren, rijden mannen en vrouwen; en ook een paar kinderen. Die zijn niet veel ouder dan Eelco en Marjan. 'Dat is de gids', zegt vader, wijzend op de man met de zwarte hoed. De muil dieren zijn nu vlak bij de plaats waar vader, moeder, Eelco en Marjan zitten. Ze gaan niet vlug. Heel rustig, maar heel zeker klimmen ze omhoog. Ze weifelen geen ogenblik, terwijl ze over het zanderige pad stappen en tussen de grote stenen die overal verspreid liggen doorgaan. Vader en moeder, Eelco en Marjan luisteren naar het geluid van die zekere stappen; en dan zien ze tot hun verrassing dat de gids stilstaat. Hij kijkt achterom en steekt zijn hand op. Nu stoppen ze allemaal. 'Wat gaan ze doen?' vraagt Eelco verbaasd. Hij krijgt meteen antwoord. Met een vlugge zwaai staat de gids naast zijn muil dier op de grond. In een oogwenk staan al de andere mensen ook naast hun dieren. Ze brengen ze naar een open plek, niet ver van de plaats waar Eelco en Marjan met hun ouders zitten. En dan zoeken ze zelf ook een plaatsje op. Ze gaan even uitrusten. 'Net als wij', zegt Marjan. Maar Eelco kan opeens niet langer blijven zitten. Hij wil de muil dieren zo graag van dichtbij zien. Hij springt overeind en kijkt vragend naar zijn vader. Die zegt dat hij wel mag gaan kijken. Eelco is al weg. Vader roept hem nog iets na, maar hij hoort het al niet meer. Hij loopt naar de muil dieren, die rustig staan te wachten toe. 'Ze lijken heel veel op paarden', denkt Eelco.

Een hand wordt op zijn schouder gelegd. Hij kijkt om. Achter hem staat de man met de zwarte hoed. Die lacht hem goedmoedig toe. Hij heeft plezier in de blonde jongen, die zo nieuwsgierig naar de muil dieren staat te kijken. Eelco heeft van alles te vragen en de gids antwoordt geduldig. Hij vertelt Eelco dat hij iedere dag met zijn muil dieren naar beneden gaat; naar de bodem van de kloof. Want steeds zijn er mensen die graag die tocht willen maken. Rijdend op de muil dieren gaan ze het pad af, tot ze op de bodem van de kloof zijn. En later, nog altijd op de ruggen van de muil dieren, klimmen ze weer omhoog. Het is een lange warme tocht en daarom rusten ze zo nu en dan een poosje uit. 'Net als wij', lacht Eelco en wijst op moeder en Marjan die nog steeds op de platte stenen zitten. Vader is opgestaan en komt ook naar de muil dieren kijken. Al gauw staat hij met de gids te praten.

Eelco slentert weg. Opeens herinnert hij zich dat er ook een paar kinderen op de muilieren reden. Waar zouden die gebleven zijn? Zoekend kijkt hij rond. Maar ze zitten niet bij de andere mensen en ze zijn ook niet bij de muilieren, of op het pad. Plotseling ontdekt hij ze; een heel eind verderop. Hij wil er al op af gaan, als vaders stem hem terug roept. Op hetzelfde ogenblik klinkt het fluitje van de gids, om te vertellen dat ze verder gaan. De muilieren worden losgemaakt en in een lange rij gaan ze het pad weer op. De gids loopt voorop, de kinderen helemaal achteraan. Als ze vader en Eelco voorbij rijden, steken ze hun hand op.

Eelco wuift terug en kijkt ze benijdend na. Een poosje nog horen ze het doffe geklop van de hoeven op het pad. Dan wordt het weer stil in de kloof. 'Kom', zegt vader, 'wij gaan ook weer verder'. 'Lopend', zucht Eelco en kijkt nog eens verlangend achterom.

'Lopend', lacht vader en begint het pad weer af te stappen. Ze volgen hem alledrie. Steeds verder naar beneden...

Nog een hele tijd volgen ze het pad, dat voortdurend omlaag gaat, maar tenslotte zegt vader dat ze nu wel ver genoeg zijn. Ze moeten immers ook weer helemaal naar boven klimmen? Ze rusten wat uit voor ze weer terug gaan en ze kijken naar de wanden van de kloof, die nu zo heel hoog en heel steil naast hen omhoog rijzen. Ze zijn rood en geel met hier en daar een helder groen boompje. Helemaal bovenop, op de rand van de kloof, staan de donkergroene dennebomen. 'Daar moeten we weer naar toe', zegt vader. Ongelovig kijkt de tweeling naar die rand. De dennebomen zijn zo klein; ze zijn verschrikkelijk ver weg!

Wat zijn ze een eind naar beneden gelopen!

En wat moeten ze weer een eind omhoog.

Het gaat maar langzaam. Veel langzamer dan op de heenweg.

De zon brandt op hun hoofden en het is erg warm.

Ze worden allemaal erg moe en moeten wat vaker stil staan om uit te rusten.

Maar ze houden dapper vol en ze zien de rand van de kloof met de dennebomen steeds dichterbij komen...

'Nog maar een klein eindje', troost vader, als de tweeling weer even op een rotsblok neer valt. 'We zijn er bijna'. Eelco kijkt naar de dennebomen. Die zijn nu vlak bij!

Het laatste eindje rent hij vooruit met Marjan. Het pad is nu niet steil meer.

Uitbundig zwaaiend naar vader en moeder, die nog niet helemaal boven zijn, staat de tweeling aan het begin van het pad. Ze zijn weer boven!

Moeder en vader lachen om hun warme gezichten. Rode zandstrepen lopen over hun voorhoofden en wangen, en hun blonde haren zijn ook rood van het stof... Even staan ze nog te kijken naar de kloof. De zon schijnt niet meer zo hoog aan de hemel. Grote schaduwen kruipen voorzichtig de kloof binnen, en de gele en rode wanden worden langzaam grijs en zwart...

Hoofdstuk VII

Een paar dagen later rijden ze verder. Ze gaan weg van het kampeerterrein met de hoge dennebomen, waar ze zulke fijne dagen hebben gehad. 'Maar we vinden wel weer een ander mooi plaatsje', zegt moeder als ze het hek uitrijden.

Natuurlijk krijgt ze gelijk. Ze vinden veel mooie plekjes.

Elke avond stopt de auto op een kampeerterrein. Soms is dat terrein maar klein en staan er maar een paar auto's en tenten. Een andere keer is het groot en vol. De ene avond stopt vader op een kampeerterrein aan een eenzame weg, bij een smal stroompje, en de volgende avond staan ze vlak bij een grote plaats. Eelco en Marjan vinden het allemaal geweldig; er is zo veel te zien en te beleven; de dagen vliegen voorbij. Ze slapen nu steeds samen in het tentje. Trouw zetten ze het iedere avond samen op. Pas als het op een avond plotseling heel hard begint te regenen, juist als ze bezig gaan met het tentje, slapen ze weer een keer in de auto. 'Regen', zegt Marjan verbaasd als ze de eerste druppels neer ziet spatten op de grond. 'Regen', herhaalt Eelco verwonderd en kijkt op naar de lucht. Die is grijs met dikke donkere wolken. De zon die altijd zo trouw staat te schijnen is verdwenen. 'Dat gebeurt niet vaak hè?' komt moeders stem vanuit de auto. Ze staat in de deuropening en kijkt naar de druppels, die al vlugger naar beneden vallen. 'Kom maar gauw', zegt ze. De tweeling klimt naar binnen. De regen tikkelt op het dak van de auto en de druppels gutsen langs de ramen. Nu wordt het zo gezellig in de kampeerauto. Vader rookt een pijp en leest de krant; moeder gaat koffie maken en chocolademelk voor Marjan en Eelco. Die gaan op de banken bij de tafel zitten en halen een spel tevoorschijn uit het kastje, waar moeder hun speelgoed in heeft opgeborgen. Als moeder klaar is doet ze ook mee en als vader de krant uit heeft staat hij op en gaat naast Marjan op de bank zitten. Even kijkt hij toe, maar al gauw speelt hij mee. Het regent nog steeds als de tweeling naar bed gaat en ze duiken behaaglijk in hun slaapzakken, terwijl moeder het gordijn voor de bedden dicht schuift. Nu liggen ze samen in een piepklein slaapkamertje en luisteren naar het geruis van de regen. Dat is een geluid dat ze niet dikwijls meer horen.

In het warme droge land waar ze nu wonen schijnt de zon bijna altijd. Het regent er niet vaak. De tikkende druppels maken Eelco slaperig. Zijn ogen vallen dicht. Maar Marjan is klaar wakker. Ze kijkt naar het grijze vierkantje van het raam waardoor ze nog net de takken van een grote boom kan zien. Ze moet opeens denken aan hun huis, ver weg in Holland in het dorp in de bossen. Daar stonden ook grote bomen in de tuin, die Marjan vanuit

haar kamer kon zien. Daar lag ze ook dikwijls naar te kijken voor ze slapen ging, terwijl de regen tegen de ramen sloeg, net als nu...

Aan de andere kant van het gordijn zitten vader en moeder.

Soms luisteren ze ook naar de regen, net als Marjan, en soms praten ze zachtjes. In het kleine slaapkamertje kan Marjan hun mompelende stemmen horen. Het geeft haar een warm vertrouwd gevoel... Net als de regen...

'Het was maar een bui', zegt moeder, als de zon de volgende morgen weer aan een helderblauwe hemel staat te stralen. De regendruppels zijn al lang verdwenen, de weg waarover ze rijden is grijs en kurkdroog. En het land waardoor ze rijden is ook droog. Droog en kaal, en al gauw erg warm! Eelco en Marjan rollen de raampjes van de auto zo ver mogelijk naar beneden. Maar veel helpen doet het niet. De wind die naar binnen waait is ook warm en droog.

Het is een eenzaam land, het land waar ze doorheen rijden. Er staan nergens huizen en er zijn helemaal geen mensen. Ze rijden door een vallei waar aan beide kanten in de verte kale grijze rotsen staan en waar het land niet anders is dan zand en grint. Er groeit geen enkele groene boom of struik. Ze komen bijna geen auto's tegen op de stille weg, en als ze eindelijk, laat in de middag een kampeerterein oprijden, is daar ook helemaal niemand.

'Vreemd', zegt moeder, terwijl ze uit de auto stapt. Maar vader schudt zijn hoofd en legt uit dat het niet zo heel erg vreemd is. In de kale dorre vallei is het eigenlijk veel te warm in de zomer. Dan komen er maar heel weinig mensen, want het is een van de warmste plaatsen in de wereld.

De meeste mensen komen 's winters, als het overal koud en guur is en de sneeuw in wilde stormen rond jaagt. Dan gaan ze naar de droge zonnige vallei, waar ze de wind en de kou kunnen vergeten.

De tweeling is ook uitgestapt en dwaalt rond over het lege terrein. Overal staan kampeertafels, er is ruimte genoeg.

'Op de paden blijven', roept vader waarschuwend van achter de auto. Eelco en Marjan weten wat hij bedoelt. Ze zijn al vaker op terreinen geweest waar waarschuwend bordjes hen vertelden alleen op de paden te lopen, omdat er slangen waren. Voortdurend rondkijkend lopen ze langzaam verder. 'Zou er hier water zijn?' vraagt Eelco, die opeens merkt dat hij dorst heeft. 'Vast wel', antwoordt Marjan en begint naar een kraan te zoeken. Ze vinden hem in een gebouwtje dat een eindje verder op staat. 'Gelukkig', zucht Eelco, terwijl hij de kraan open draait. Hij houdt zijn handen onder de smalle straal. Het water is warm. Ongeduldig wacht Eelco tot het koud zal worden. Maar het wordt niet koud; het blijft warm! Eelco kijkt eens naar de kraan. 'Koud' staat er op. Maar het water dat er uit komt is warm! Bijna net zo warm als het water dat thuis uit de warme kraan komt! Eelco en Marjan kijken elkaar verbaasd aan. Ze draaien de kraan wat verder

open. Ze wachten nog een poosje. Maar het water wordt niet koud, het blijft warm. 'Jammer', zegt Eelco, terwijl hij toch maar een slokje van het warme water neemt. Het smaakt niet erg. Hij trekt een vies gezicht. Marjan moet er om lachen en probeert het ook. 'Niets lekker', moppert ze. 'Wat is er niets lekker?' vraagt een stem achter hun rug. Ze draaien zich om; vader staat bij de deur.

'Het water', zegt Eelco, op de kraan wijzend. 'Het wordt niet koud'. Vader komt dichterbij en kijkt onderzoekend naar de kraan.

Hij draait er aan, net als de tweeling. Een brede straal, een smalle straal, maar het water blijft warm! Vader geeft het ook op. 'Het is hier veel te warm,' lacht hij. 'Veel te warm voor koud water.' Met z'n drieën lopen ze terug naar moeder, die aan de kampeertafel, dicht bij de auto, bezig is het eten klaar te maken....

Als ze rond de tafel zitten voor het avondeten, rijdt er nog een auto het kampeerterrein op. En even later nog een. 'Het wordt nog druk,' zegt moeder verwonderd. 'Dat had ik niet verwacht.'

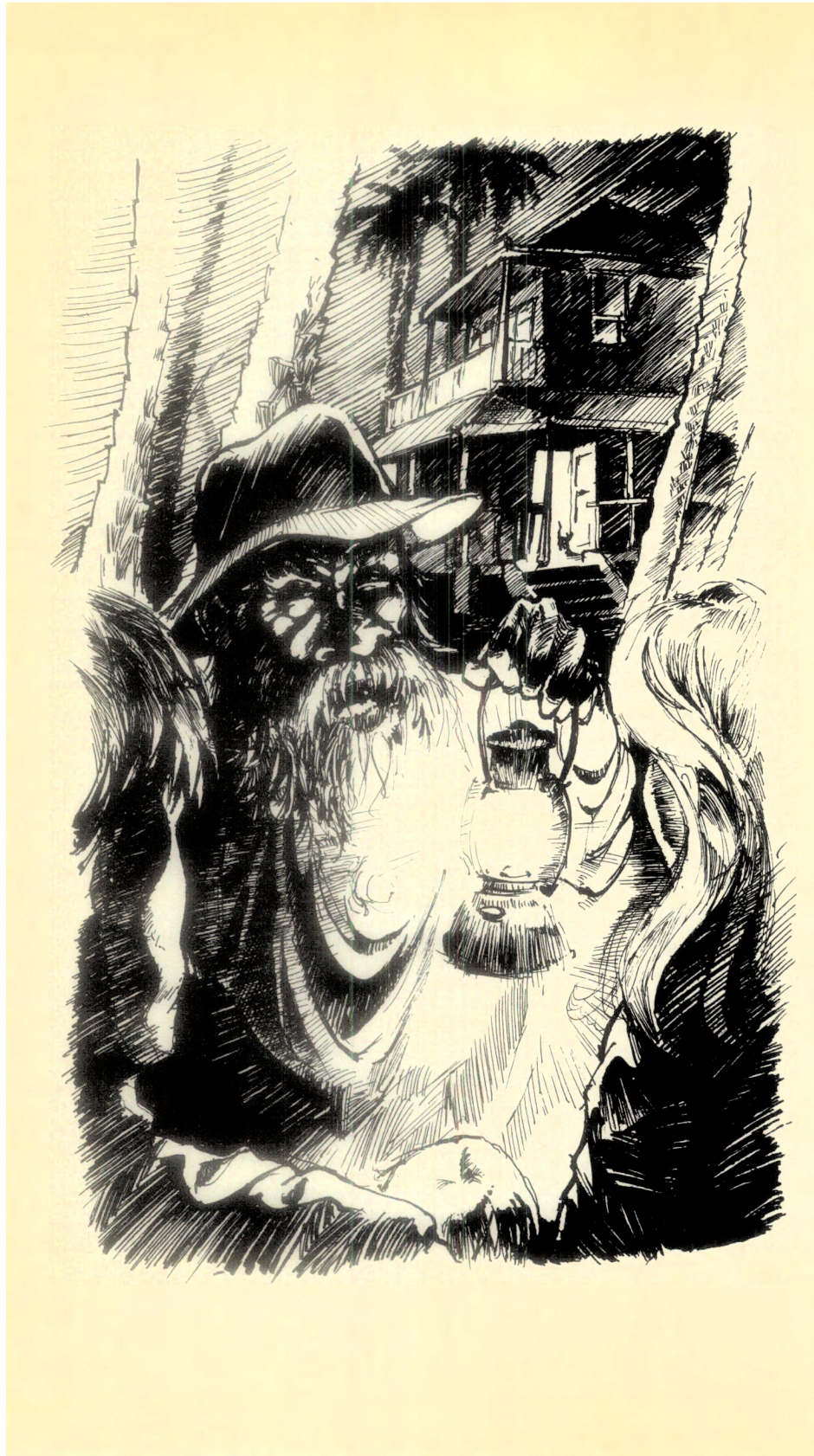
Zodra ze klaar zijn met het eten, gaat Marjan een plaatsje zoeken voor het tentje. Eelco komt haar helpen. Ze zetten het tentje op en halen de slaapzakken uit de auto. Ze rollen ze uit en maken alles klaar voor de nacht. Dan zitten ze nog even in het tentje, ieder op een slaapzak. Maar niet lang. Het is zo warm in de kleine tent, dat ze al heel gauw weer naar buiten kruipen. 'Laten we nog een eindje gaan lopen.' stelt moeder voor als ze ook klaar is. Ze wandelen het terrein af, de weg op, en kijken rond in de dorre vallei. Het is nu avond, maar het is er nog even warm als overdag. Er is geen enkele auto op de weg, en het is heel stil.

Het is Eelco die het het eerst ziet, Bomen – grote groene bomen. Niet eens zo heel ver weg – Ze staan alle vier stil en staren ongelovig de weg af. Dan beginnen ze, nieuwsgierig, vlug verder te lopen. 'Palmen,' zegt vader als ze dichterbij komen. 'Palmen, hier midden in de kale vallei.'

Vol ontzag kijken ze naar de hoge bomen met hun geweldige bladerkronen, die zachtjes wuiven in de avondwind.

'Er staat ook een huis,' wijst Marjan. 'Het is eigenlijk een hotel,' ontdekt moeder als ze er vlak bij zijn.

'Maar er zijn helemaal geen mensen,' zegt Eelco teleurgesteld, als hij ziet hoe stil en verlaten het hotel onder de bomen staat. 'Die komen natuurlijk ook alleen maar in de winter, net als...' begint vader. Maar hij stopt opeens. Achter één van de ramen beweegt iets. Een gordijn wordt opzij geschoven. Een donker gezicht met een zware baard kijkt een ogenblik naar de mensen buiten. Die staan plotseling doodstil, alle vier. Er is iets griezeligs in dat eenzame huis en het donkere bebaarde gezicht voor het raam. Marjan grijpt moeders hand en Eelco schuift wat dichterbij zijn vader toe, als op hetzelfde moment een hoog klagend geluid door de stille

avond snerpt. 'W-wat-i-is-d-dat?' bibbert Marjan. Vader antwoordt niet. Hij luistert scherp, terwijl hij onafgebroken naar het raam kijkt. Weer klinkt het klagende geluid door de stilte. Marjans hand knijpt in die van haar moeder; met bange ogen kijkt ze ook naar het raam. Dat donkere gezicht – het griezelige geluid – Ze horen allemaal de bons van een deur die dichtgeslagen wordt, en het geluid van voetstappen die naderbij komen over het tegelpad naast het huis. Roerloos wachten ze... Tot hij voor hen staat, de man met het donkere gezicht. Onvriendelijk kijkt hij hen aan en een beetje bars vraagt hij wat ze hier doen. Vader wil antwoorden, maar voor hij iets kan zeggen, klinkt het hoge klagende geluid voor de derde keer door de stille avond. En dan komt er iets aangetript om de andere hoek van het huis. Iets grijs met een dikke staart die recht overeind staat.

'Een poes,' zegt vader verbluft.

'Een poes,' roepen Eelco en Marjan. Ze vergeten de barse man voor hen en beginnen hard te lachen. De poes komt dichterbij. Ze is helemaal niet bang voor de vreemde mensen en begint direct langs hun benen te strijken. Eelco en Marjan aaien de poes voorzichtig over haar glanzende grijze rug en het donkere gezicht met de zware baard wordt opeens veel vriendelijker. En als vader uitlegt dat ze met hun auto op het kampeertrein staan en dat ze erg nieuwsgierig werden toen ze de grote palmen zagen, midden in dit uitgedroogde land, verdwijnt ook de laatste boze rimpel. Op zijn beurt vertelt de man met het donkere gezicht dat hij helemaal alleen in het hotel woont. Het hotel is gesloten. Pas als het winter wordt zullen er weer mensen komen. Hij is de bewaker van het hotel en hij is er heel de zomer. De poes houdt hem trouw gezelschap. Al deze maanden ligt het hotel verlaten onder de palmbomen, er komen nooit mensen naar toe. De weinige mensen die 's zomers in de hete vallei komen, gaan er zo vlug mogelijk weer uit. Niemand blijft er lang. Daarom was hij erg verbaasd toen hij buiten stemmen hoorde. Hij vertrouwde het niet erg. Het was zo ongewoon...

Vader en moeder knikken begrijpend en Eelco en Marjan bekijken de man met het donkere gezicht eens goed. Zijn ogen lachen nu naar de vier mensen voor hem en zijn baard schijnt te krullen van plezier... Hij is blij met zijn bezoek nu. Ze moeten binnen komen. Hij brengt hen naar de kleine kamer waar hij woont. Het is er koel en schemerig en in een ommezien staan er grote glazen limonade op de tafel. 'Koud – lekker...', glundert Eelco, en vader vertelt over het water dat maar warm blijft, ginds op het kampeertrein. De man met het donkere gezicht knikt lachend. 'Dat komt omdat het hier zo heet is,' zegt ook hij.

Hij begint te vertellen over de eenzame vallei. Over de eerste blanken die lang geleden de vallei binnen trokken. Het waren goudzoekers, die eigenlijk waren verdwaald.

Ze trokken in huifkarren door het land en het waren niet alleen mannen, maar ook vrouwen en kinderen. Toen ze er aan de andere kant weer uitwil-

den, merkten ze dat hoge bergen de vallei afsloten. Te vergeefs zochten ze naar een opening tussen die bergen. Hun eten raakte op, ze kregen honger. Ze moesten de ossen die hun huifkarren trokken slachten voor voedsel. In de dorre vallei konden ze geen eten vinden, er groeide niets. Steeds wanhopiger probeerden ze een weg door de bergen te vinden.

Tenslotte besloten twee mannen uit de groep samen op weg te gaan. Ze moesten een weg door de bergen vinden, er moest eten komen...

Het werd een vreselijke tocht. De twee mannen hadden voortdurend erge dorst en hun monden werden zo droog, dat ze het gedroogde ossenvlees dat ze bij zich hadden niet konden doorslikken. Er kwam een nacht dat ze niet meer konden slapen van de dorst en ze dachten zeker dat ze sterven zouden. De volgende morgen vonden ze een stuk ijs. Het was niet dikker dan een vensterruit, maar het redde hun het leven...

Eindelijk vonden ze een opening in de lange bergketen, maar aan de andere kant kwamen ze terecht in een woestijn, die bijna even dor en droog was als de vallei. Pas toen ze ook die waren doorgetrokken, vonden ze mensen en konden ze het eten kopen dat de mensen die waren achtergebleven in de vallei, zo bitter nodig hadden. Zo snel mogelijk gingen de twee mannen terug. Ze waren bang dat ze hun vrienden niet levend terug zouden vinden. En toen ze eindelijk aankwamen bij de plaats waar ze ze achter hadden gelaten, leek het eerst ook alsof er niemand meer in leven was. Het was er doodstil. Niets bewoog er bij de huifkarren. Zoekend gingen de beide mannen rond. Waren ze dan toch te laat?

Tot er opeens een hoofd te voorschijn kwam en twee grote verbaasde ogen de mannen aanstaarden. En door de stilte klonk een kreet: 'De mannen zijn terug... de mannen zijn terug.' Van alle kanten kwamen ze aangelopen, de mannen, de vrouwen en de kinderen. Mager en hongerig, maar met tranen van blijdschap in hun ogen. Niet lang daarna trokken ze weg uit de hete vallei. Ze lieten de huifkarren achter en gingen de lange weg door de bergen en de onherbergzame woestijn...lopend.

Later zijn er andere mensen naar de hete vallei gekomen. Sommigen bleven een poos, anderen gingen zo vlug mogelijk weer weg. De vallei was een gevaarlijke plaats. Mensen verdwaalden er en kwamen nooit meer terug. Ze stierven van de dorst. In afgelegen plaatsen liggen ze begraven... Er zijn veel van zulke graven in de vallei. De mensen noemen hem de vallei van de dood.

De man met het donkere gezicht zwijgt. Het is heel stil in de kamer. Alleen de poes spint zachtjes. Ze ligt, behaaglijk opgerold op Marjans schoot. Buiten is het nu ook schemerig: en in de kamer is het al helemaal donker. Met tegenzin nemen ze afscheid van hun nieuwe vriend. Hij brengt hen weg tot aan het hek. De poes loopt ook nog een eindje mee.

Terwijl ze teruglopen naar het kampeerterein verschijnen boven hun hoofden de eerste sterren aan een hemel, die langzaam donkerder wordt.

De wind strijkt langs hun gezichten en waait in hun haren. Het wordt nacht in de warme vallei...

Hoofdstuk VIII

Als ze op het kampeerterrein terugkomen, ontdekken ze dat de andere auto's die er stonden, verdwenen zijn. Er is niemand anders meer. Ze zijn helemaal alleen...

De tweeling ritst het tentje open en kruipt naar binnen. Maar lang houden ze het er niet uit. Achter elkaar komen ze weer naar buiten gekropen. Het is nog steeds erg warm in het tentje. Veel te warm om er in te gaan slapen; en als ze de auto gaan proberen is het daar al even warm!

Vader vindt de oplossing. 'We gaan buiten slapen,' zegt hij. 'Dat kan best, we zijn hier immers helemaal alleen.' Eelco en Marjan springen meteen weer op het tentje af. Buiten slapen...geweldig! Als ze met hun slaapzakken aan komen dragen, wijst vader op de kampeertafels. 'Leg ze daar maar op,' zegt hij. 'Daar gaan we op slapen. Dat is beter dan op de grond.' Eelco en Marjan zoeken allebei een tafel op, en rollen de slaapzakken uit. Even later liggen ze ieder op een tafel. Maar ze slapen niet direct. Ze zijn nog wakker als vader en moeder ook gaan slapen en vader eindelijk het laatste lichtje uitknijpt. Dan liggen ze stilletjes in het donker te kijken. Het is zo vreemd buiten te liggen in hun slaapzakken. Dat is nog nooit eerder gebeurd. Het is vreemd en ook een beetje griezelig!

Aan de donkere hemel pinkelen duizenden sterretjes, maar er is geen maan die goedmoedig naar beneden lacht. En het is zo vreselijk stil. De wind is gaan liggen en er kraakt zelfs geen takje. Marjan, bovenop haar tafel, zucht eens. Ze had het eerst geweldig gevonden om buiten te slapen, maar nu... En het is nog steeds zo erg warm...

Ze trekt heel zachtjes aan de ristsluiting van haar slaapzak. Als ze die een eindje open ritst is het misschien niet zo warm... Maar het helpt niet veel. Marjan ligt weer stil. Zou Eelco al slapen? Behoedzaam draait ze zich om en probeert de tafel van Eelco te vinden. Maar hoe ze ook in het duister tuurt, ze kan er niet veel van zien. Het is te donker op het kampeerterrein. Marjan draait zich weer om. Ze zucht nog eens, heel diep! Op de andere tafel ligt Eelco. Hij kan ook niet slapen en hij heeft het ook zo warm. Hij houdt het niet langer uit in zijn slaapzak. Hij glipt er uit en gaat er bovenop liggen. Dat is beter. Hij zucht voldaan. En dan tuurt hij ook in de donkere nacht, net als Marjan.

Op twee andere tafels liggen vader en moeder. Ze slapen wel. Ze zijn moe van de lange dag in de brandende zon en ze merken niet dat Eelco en Marjan allebei nog wakker zijn. Ze horen ook niet het allereerste begin van het vreemde geluid dat heel in de verte begint. Maar Eelco en Marjan horen het wel. Eerst heel zacht, maar dan veel luider klinkt het door de nacht. Een

langgerekt gehuil, en een fel geblaf... Doodstil ligt de tweeling te luisteren. Ze worden allebei bang. Wat is dat griezelige geluid dat steeds luider wordt, als of het dichterbij komt? Wat komt er vanuit het donker op het eenzame kampeerterrein af? Marjan wil om haar vader roepen, maar ze kan geen geluid uitbrengen. Angst knijpt haar keel dicht. Eelco wil van de tafel springen, maar hij is verlamd van schrik...

Even plotseling als het geluid begonnen is, houdt het weer op. Opeens is het weer stil. Marjan en Eelco zuchten van opluchting. Gelukkig! Voorzichtig draait Marjan zich op haar zij en tuurt weer in het donker. Eelco is niet ver weg, weet ze. Ook al kan ze hem niet zien. 'Eelco,' roept ze zachtjes. Eelco hoort het.

Hij zit recht overeind nu, bovenop zijn slaapzak. Hij is blij dat hij Marjans stem hoort. Maar voor hij kan antwoorden, begint het gehuil en geblaf opnieuw. Marjan vliegt overeind, en zit rechtop, net als Eelco. Haar hart bonst en haar handen trekken ongeduldig aan de ritssluiting van haar slaapzak. Ze wil weg, naar vader en moeder toe! Nu meteen... Maar de ritssluiting zit vast. Marjan trekt en trekt... Opeens, na een harde ruk, schiet hij los en ritst open. Marjan is in een oogwenk uit haar slaapzak. Ze wil van de tafel klimmen, maar is veel te haastig. Met een harde bons valt ze op de grond. Ze doet zich pijn, maar ze voelt het niet eens. Ze krabbelt meteen weer overeind. Stropelend gaat ze verder, naar vader en moeder toe!

Eelco, nog altijd bovenop zijn slaapzak, luistert scherp. Hij heeft Marjan horen bewegen, en hij heeft ook de doffe plof gehoord. Strak staart hij in het donker. Wat is er gebeurd? Waar is Marjan? Hij houdt het niet langer uit en laat zich ook van de tafel glijden. Dan staat hij een ogenblik aarzelend stil. Vader en moeder zijn niet ver weg. Maar het is zo donker op het kampeerterrein. En het griezelige geluid gaat maar door! Hij doet een paar stappen... Hij wil ook naar vader en moeder toe. Zo gauw mogelijk! Marjan is verder gestrompeld. Maar in het donker loopt ze verkeerd. Ze kan haar ouders niet vinden. Weer wil ze roepen, maar ze is zo vreselijk bang! Ze kan weer geen geluid uitbrengen. En dan hoort ze in het donker iets bewegen... Zachte voetstappen gaan door het zand... er schuift iets op haar toe... Marjan staat stil... stokstijf... radeloos... Uit het dreigende donker komt een gestalte op haar toe. Een gestalte in een lichte pyama! 'Marjan,' roept Eelco opgelucht. Maar Marjan hoort het niet meer. Ze is zo vreselijk bang! 'Vader, moeder,' gilt ze wanhopig...

Vader en moeder schrikken wakker. Vader grijpt de zaklantaarn die vlak naast hem ligt en zit meteen rechtop. Op het zelfde ogenblik hoort hij nare geluiden en het geblaf; en boven alles uit het gegil van Marjan. Hij springt van de tafel en schijnt met zijn zaklantaarn in het donker. De lichtstraal vindt de tweeling, die nu vlak bij elkaar staat. Eelco met grote bange ogen, Marjan snikkend van angst. In een oogwenk staat vader naast hen. 'Wat is er aan de hand?' vraagt hij, terwijl hij om ieder een arm slaat. Marjan kan

niet antwoorden, trillend leunt ze tegen haar vader aan. Maar Eelco hakelt: 'Ik-w-was-zo-b-bang-e-en ik-wilde naar-U-t-toe. Maar-het was-was-zo-donker-en-t-toen zag ik-op-opeens-M-Marjan--' Vader knikt. Hij begrijpt nog niet helemaal wat er is gebeurd, maar hij begrijpt wel dat de tweeling is geschrokken van het griezelige gehuil en geblaf en bang geworden, naar hun vader en moeder toe wilden. Hij brengt Eelco en Marjan naar moeder die ook rechtop op haar tafel zit. Die schudt haar hoofd als ze de tweeling ziet. 'Kom maar,' zegt ze alleen maar. Veilig dicht bij vader en moeder vertellen Eelco en Marjan.

Het geblaf en huilen is weer opgehouden en vader gaat een grote lantaarn halen, die hij aansteekt en op een van de tafels zet. Nu is het donker niet zo griezelig meer en het kampeerterrein niet meer zo eenzaam.

'Maar wat is dat voor geluid,' wil Eelco weten, als vader weer bij hen komt zitten. Op hetzelfde moment begint het weer. Vader luistert even. Dan glimlacht hij. 'Coyotes,' zegt hij, 'een hele boel.' Marjan kruipt wat dichtert tegen moeder aan, maar vader zegt geruststellend dat ze niet bang hoeft te zijn. Coyotes zijn niet gevaarlijk voor de mensen. Ze vallen ze niet aan. Ze jagen alleen op andere dieren. Ze lijken wel wat op wolven, maar ze zijn kleiner. In de warme vallei zijn er waarschijnlijk heel veel. Overdag merk je ze niet, maar 's nachts weerklinkt hun naargeestig gehuil en geblaf door de stilte.

'Komen ze niet op het kampeerterrein?' vraagt Marjan, nog steeds een beetje bang. 'Nee hoor,' antwoordt vader beslist. Ze blijven op hun eigen terrein, ver van de mensen. Helemaal gerustgesteld nu, zucht Marjan van verlichting. Een poosje zitten ze nog met z'n vieren bij het licht van de lantaarn. Maar Eelco en Marjan zeggen niet veel meer. Hun hoofden zakken voorover, hun ogen vallen toe. Een voor een tilt vader hen op en draagt hen naar de auto. 'We zullen ze maar niet weer op de tafels leggen,' glimlacht hij. Voorzichtig legt hij ze op de bedden, terwijl moeder de slaapzakken ophaalt. Ze legt ze op het voeteneind. De tweeling heeft ze niet nodig; het is nog altijd warm... Dan gaan vader en moeder ook weer slapen. Maar de lamp blijft branden. Stil staat hij op de tafel te schijnen; een gouden lichtje op een eenzaam kampeerterrein. In de verte huilen en blaffen de coyotes. Maar het geluid wordt zachter en houdt tenslotte op. Dan is het eindelijk helemaal stil in de verlaten vallei...

De volgende morgen zijn Eelco en Marjan de schrik van de nacht al weer vergeten. Vrolijk lopen ze rond over het terrein en hongerig eten ze van het ontbijt dat moeder klaar maakt. Ze zouden nog best wat op het kampeerterrein willen blijven, maar vader zegt dat ze weggaan. Dat is beter, het is te warm in de vallei om er lang te blijven. En ze moeten nog een heel eind rijden voor ze er weer uit zijn. De tweeling gaat nog even naar het kleine gebouwtje om water te halen. Het is nog steeds warm. Toch nemen ze het

mee. Ze zullen veel water nodig hebben onderweg. Ze hebben allemaal voortdurend dorst.

Het kampeertereen blijft leeg achter als ze weg rijden. 'Misschien komen er heel de zomer wel geen mensen meer,' peinst Marjan. 'Het zijn er vast niet veel,' lacht vader vanachter het stuur. 'En die er komen blijven maar kort,' voegt moeder er aan toe. 'Net als de mensen die er gisteravond waren,' ontdekt Eelco. 'Waarom zouden ze zo gauw weer zijn weggegaan?' 'Misschien waren ze bang voor coyotes,' plaagt vader. Eelco en Marjan lachen een beetje, maar moeder zegt dat ze waarschijnlijk liever 's nachts door de vallei willen rijden dan overdag, als het er zo erg heet is. Dan is het een poosje stil in de auto. Ze kijken alle vier naar buiten. De vreemde vallei glijdt voorbij. Het is een wonderlijke wereld...

Ze zien nog steeds geen andere mensen in de vallei. Maar wel dieren. Als ze uit de auto stappen op een rustplaats, zien ze vogels en hagedissen en heel in de verte, boven op een steile heuvel, wilde ezeltjes. Ze zijn zo ver weg dat ze ze maar net kunnen onderscheiden. Vader gaat vlug zijn verrekijker halen. Nu kunnen ze ze veel beter zien. Om de beurt mogen ze kijken. Wat zijn de ezeltjes nu opeens dichtbij. Ze lopen naar eten te zoeken en staan zo nu en dan even stil, hun grote oren recht omhoog...

'De vallei van de dood,' zegt moeder nadenkend. 'En toch zijn er dieren. Vader glimlacht. 'Er zijn zelfs vissen,' zegt hij. 'In een klein stroompje, hier niet zo ver vandaan. Het is het enige stroompje in de vallei dat het hele jaar door water heeft en de vissen die er leven zijn maar een paar centimeter lang.'

'Vissen in deze droge vallei,' zegt moeder hoofdschuddend, 'het is bijna niet te geloven. Het is een wonder, een wonder van de natuur.'

'En boven al een wonder van de Heer die die natuur zo prachtig heeft gemaakt,' vult vader aan. 'Er zijn veel van die wonderen in deze vreemde vallei.' Hij geeft de verrekijker nog eens aan Eelco, die maar niet genoeg kan krijgen van de grappige ezeltjes in de verte. 'Maar het grootste wonder is dat er leven is...'

Hoofdstuk IX

Het is verschrikkelijk warm in de auto als ze weer instappen en verder rijden. De raampjes zijn allemaal open, maar het helpt niet veel. De wind die naar binnen waait is even warm en geeft geen koelte. Ze hebben allemaal erge dorst, maar het koude drinken dat ze bij zich hebben in de auto is ook al warm geworden. Ze rijden weg uit de droge vallei, maar het blijft warm. Bij een benzinstation, dat eenzaam langs de stille weg staat, stopt vader de auto. Zijn benzinetank is bijna leeg. Eelco en Marjan blijven op de banken bij de ramen zitten. Pas als vader en moeder allebei uitstappen komen ze overeind. De vriendelijke eigenaar van het station begint met vader te praten en de tweeling slentert wat rond. Er is niet veel te zien en ze hebben het zo warm. Ze willen al teruggaan, als ze opeens hun moeder horen roepen. Ze staat in de deuropening van het benzinstation en ze wenkt met haar ene hand. In haar andere hand houdt ze iets wits. Eelco en Marjan komen dichterbij. Ze zien dat het een wit bekertje is. Ze beginnen wat vlugger te lopen en kijken nieuwsgierig naar moeders lachende gezicht en het witte bekertje. Moeder zegt niets als ze het benzinstation binnestappen. Ze neemt de tweeling mee naar een tafel die langs een van de wanden staat. Op die tafel staan een heleboel koppen en er staan ook kleine witte bekers. Die zien er precies zo uit als het bekertje dat moeder in haar hand houdt. Naast de koppen en bekers staat een grote koffiepot. De tweeling kijkt van de koffiepot naar moeder. Die wijst lachend op iets vlak naast de tafel. Een kraan... 'Water,' zegt moeder eindelijk. 'Koud water.' Ze pakt twee bekertjes van de tafel en geeft ze aan de tweeling. Het koude water plentst er in; de druppels vliegen in het rond. Ze komen – heerlijk koel – terecht op de warme gezichten van Marjan en Eelco. Gulzig drinken die in een paar slokken de bekertjes leeg. Wat is dat lekker! De kraan wordt weer opengedraaid en de bekertjes worden opnieuw gevuld. Ze kunnen er niet genoeg van krijgen en moeder doet dapper mee. Vader komt binnen met de eigenaar. 'Water!' roept Eelco zodra hij hem ziet. 'Koud water,' juicht Marjan tussen twee grote slokken in. Ze hoeven het geen tweede keer te zeggen. Vader heeft ook erge dorst. Hij komt op een drafje aanlopen. Moeder duwt hem een bekertje in zijn hand. Met zijn viereen nu staan ze bij de kraan. De eigenaar van het benzinstation kijkt lachend toe. Hij ziet wel vaker mensen die uit de warme vallei komen zo gulzig drinkend rond zijn kraan staan. En de grote koffiepot op de lange tafel staat er speciaal voor dorstige reizigers. Na het water drinken vader en moeder nog een paar koppen koffie en de tweeling nog een paar glazen vruchtensap. Ze hebben niet gauw genoeg. 'Ik geloof dat we uitgedroogd waren,' lacht moeder als

ze eindelijk haar laatste lege koffiekop neerzet. Ze nemen afscheid en gaan terug naar de kampeerauto. Als ze weg zijn loopt de eigenaar van het benzinstation ook weer naar buiten. Even kijkt hij de eenzame weg af; dan gaat hij weer naar binnen om een nieuwe pot koffie te zetten...

Nog enkele uren rijden ze door de woestijn, maar dan wordt het land om hen heen langzaam anders. Er komen meer bomen, het wordt groener en de heuvels zijn begroeid. Het is ook niet meer zo erg warm; een koeler windje waait de auto binnen. 'Lekker,' vindt Marjan. Ze leunt met haar blote armen op het open raampje van de auto, terwijl de wind haar paardestaart zwierend om haar hoofd blaast. Ze staart dromerig naar de heuvels langs de weg en denkt aan wat vader heeft beloofd. 'De oceaan,' peinst Marjan. 'Grote golven met witte schuimranden. Een breed strand van warm geel zand...'

Ze vinden het precies zoals vader heeft gezegd. Het kampeerterrein is groot en ruim. Vader parkeert de auto in de schaduw van de bomen. De oceaan is vlakbij; de tweeling gaat er zo gauw mogelijk naar toe. Het strand is zonnig en stil; er zijn niet veel mensen. De grote golven komen aanrollen en lopen

ruisend uit op het zand. Blij rennen Marjan en Eelco er naar toe. Hun sandalen gaan uit en het water stroomt over hun blote voeten. Het is heerlijk. Ze zouden er best helemaal in willen. Maar hun badpakken zijn nog in de auto. Ze hollen terug, de sandalen in hun handen. Moeder zit in de schaduw van de bomen en vader is bezig bij de kampeerauto. Maar de badpakken worden meteen opgezocht, als ze horen over het strand, en vader en moeder gaan mee. De golven spoelen het stof en zand van de warme vallei weg; de glinsterende druppels vliegen in het rond als de tweeling opgetogen op en neer springt in het water. Een grote golf spoelt onverwachts over hen heen en ze verdwijnen allebei in het water. Proestend komen ze weer boven, wild zwaaiend met hun armen. Ze duiken in de golven en laten zich meeslepen naar het strand. Ze proberen te zwemmen, maar de wilde golven maken het hun bijna onmogelijk...

De warme zon droogt hun badpakken heel vlug als ze later met z'n vieren in het zand liggen. Maar Marjan en Eelco houden het niet al te lang uit op hun badhanddoeken. Ze beginnen nieuwsgierig rond te lopen over het strand, waar het nu wat drukker is. Er zijn meisjes en jongens van hun eigen leeftijd en ze zouden best wat met ze willen praten. Ze staan een poos te kijken naar het balspel dat ze spelen. De grote witte bal vliegt heen en weer over een net. 'Volleybal,' zegt Eelco terwijl zijn ogen de bal onafgebroken volgen. Marjan wil wat zeggen, maar op het zelfde ogenblik valt er een grote oranje bal voor haar voeten. Ze pakt hem op en kijkt rond over het strand. Een kleuter van een paar jaar komt aanlopen op korte dikke beentjes. Hij strekt zijn armpjes uit naar de bal in Marjans handen. Zijn grote bruine ogen kijken haar vol verwachting aan. Marjan houdt de bal omhoog. 'Is die van jou?' vraagt ze. De kleuter knikt, en Marjan legt de bal in zijn uitgestrekte armpjes. Maar de bal is groot; veel te groot voor die kleine armen. Hij valt met een plof in het zand, en rolt een eindje weg. De bruine ogen van de kleuter kijken hulpeloos naar de grote bal; en dan kijken ze naar Marjan. Die bukt zich en raapt hem weer op. Ze staat er ook een beetje hulpeloos mee in haar handen en kijkt zoekend om zich heen. Is de kleuter helemaal alleen op het strand? Hij is nog veel te klein. Er moet toch iemand zijn die op hem past? Of zou hij weggelopen zijn? Of verdwaald? Marjan kijkt eens naar de zee, die vlak bij is. Stel je voor dat hij er in loopt. Marjan buigt zich voorover en neemt een van de kleine knuistjes in haar hand. De kleuter probeert zich ongeduldig los te rukken maar Marjan houdt hem stevig vast...

Er komt iets blauws aanrennen, vlak langs het water. Lange haren zwieren in de wind en als het dichterbij komt ziet Marjan dat het een meisje van haar eigen leeftijd is. Maar het meisje ziet Marjan en de kleuter niet. Ze kijkt de andere kant op; naar het water. Ongerust tuurt ze naar de golven die bruisend uitlopen op het strand. Marjan kijkt naar de kleuter, en dan naar het meisje dat langs het water rent. Zou dat...? Het meisje staat plotseling

stil. Ze heeft Marjan en de kleuter gezien. Ze loopt weg van het water, recht op hen toe. De kleuter heeft haar ook gezien. Hij rukt zich los en loopt uitgelaten op haar toe. Het meisje vangt hem op. 'Ondeugd,' bromt ze, maar haar ogen lachen. De kleuter lacht terug. Zijn vingertjes wijzen naar Marjan en de bal. Vragend kijkt het meisje Marjan aan. Die vertelt hoe de bal opeens voor haar voeten rolde en dat ze het vreemd vond dat de kleuter helemaal alleen was. Het meisje schud haar hoofd. Op haar beurt vertelt ze dat ze met elkaar op het strand zijn. Maar toen haar vader en moeder, haar broertje en zichzelf even niet opletten, was haar kleine broertje verdwenen. Met zijn bal. Ze zijn meteen gaan zoeken. Alle vier een kant op. Gelukkig was hij nog niet ver weg. Ze is dolblij dat ze hem gevonden heeft en begint terug te lopen naar hun plaatsje op het strand. Marjan, de bal nog in haar handen, loopt met haar mee. Van de andere kant komen een mevrouw en een meneer aanlopen. 'Vader en moeder,' zegt het meisje. Ze zwaait uitbundig naar de twee mensen en begint wat harder te lopen. De kleuter danst op haar arm en zwaait ook met zijn armpjes. Marjan moet er om lachen. Daardoor ziet ze niet waar ze loopt, en haar ene voet komt terecht in een kleine kuil in het zand. Ze struikelt, verliest haar evenwicht en valt voorover; languit in het zand. De oranje bal glipt uit haar handen en rolt met een vaart weg. Twee jongens die vlakbij in een grote kuil zitten schieten overeind. Ze zijn veel eerder bij de bal dan Marjan die met een pijnlijk gezicht overeind krabbelt. Een flinke trap en de bal vliegt over het strand. De jongens rennen er achteraan zo hard ze kunnen. De bal krijgt weer een trap; en dan nog een. Hij rolt steeds verder weg bij de beide meisjes vandaan. Die kijken hulpeloos toe. De kleuter, op de arm van zijn zusje, lacht niet meer. Zijn grote bruine ogen kijken naar de bal die nu al zo ver weg is. Zijn bal... Het ronde gezichtje betreft. Verdrietig leunt hij tegen zijn zusje aan en begint zachtjes te snikken. Grote tranen biggelen over zijn wangen. Marjan wordt opeens heel boos. Boos op de beide jongens die schreeuwend achter de bal aanrennen en hem steeds verder weg schoppen. Twee grote jongens die een kleine kleuter zijn bal afpakken! Marjan zwaait haar paardeartaart, die over haar schouder is gegleden naar achteren en holt weg; de jongens achterna. Die hebben dolle pret met hun bal en zien haar helemaal niet aankomen. De bal vliegt van de een naar de ander. De jongens kijken pas op van hun wilde spel als Marjan al vlak bij is. Ze roept verontwaardigd dat ze de bal terug moeten geven. Dat de bal van die kleine jongen is. Daar! Ze wijst naar de kleuter en zijn zusje die nog steeds op dezelfde plaats staan. De jongens houden even op met hun spel en staren naar het boze meisje met haar zwaaiende paardeartaart. Wat wil ze? De bal terug hebben? Niets hoor. Ze gaan verder met hun spel en lachen Marjan uit. Marjan wordt nog bozer. Haar warmrode gezichtje wordt nog roder en haar ogen beginnen te fonkelen. Ze stampt driftig met haar voet in het zand en roept weer naar de jongens, dat de bal niet van hen is en dat ze hem terug

moeten geven. De beide jongens horen haar niet eens. Joelend schoppen ze de bal nog verder weg. Marjan kijkt radeloos om zich heen. Wat moet ze doen? De jongens willen de bal niet terug geven. Maar ze wil hem toch terug hebben. Hoe moet dat nu? Onzeker doet ze weer een paar stappen naar de jongens en de oranje bal. De jongens letten niet op haar.

Ze schoppen en schreeuwen; ze zien Marjan niet eens meer staan. Maar dan...

Eén van de jongens heeft de bal een reuze trap. Hij zeilt door de lucht en in plaats van verder weg, de andere kant uit, komt hij naar Marjan toe. Marjan ziet hem komen. Hij ploft in het zand en blijft liggen. Dichter bij Marjan dan bij de beide jongens. Marjan bedenkt zich geen ogenblik. Ze schiet op de bal toe, raapt hem op en draaft terug. De jongens hollen ook op de bal toe. Maar ze zijn te laat. Hun bal is weg. Schreeuwend draven ze Marjan achterna. Ze willen hun bal terug hebben. Marjan hoort ze aankomen. Ze loopt nog harder, de bal stevig vasthoudend in beide handen.

Ondertussen zoeken haar ogen het strand af naar het meisje met haar kleine broertje. Ze staan nog op dezelfde plaats, maar ze zijn niet meer alleen. Hun vader en moeder staan bij hen en alle vier kijken ze naar Marjan. Die holt nu zo hard ze kan. Maar de jongens hollen harder. Ze komen dichterbij. Ze halen Marjan in... Marjan hoort ze vlak achter zich. Ze zijn heel dichtbij. Maar het meisje en haar broertje zijn ook dichtbij. Met hun vader en moeder. Opeens wordt het stil achter Marjans rug. Ze hoort de jongens niet meer. Marjan kijkt over haar schouder. De jongens staan stil, midden op het strand. Marjan begrijpt meteen waarom. Ze hebben de vader en moeder van het meisje en haar broertje ook gezien. Het laatste eindje loopt Marjan langzamer en eindelijk legt ze, nog hijgend, de bal in de uitgestrekte armpjes van de kleuter. De kleine jongen is opgetogen. 'Dat betekent dank je wel,' lacht zijn moeder. En zijn vader zegt: 'Jij bent een flinke meid. Hoe heet je?' 'Marjan,' antwoordt Marjan, opeens wat verlegen door die lof. 'Ik heet Alice,' zegt het meisje, 'en dit is Robbie.' Ze wijst op haar broertje.

'Marjan... Marjan...!' klinkt het opeens luid over het strand. Eelco komt eraan. Hij wenkt met zijn hand en Marjan begrijpt dat vader en moeder op haar wachten. 'Is dat je broertje?' vraagt Alice. 'Mijn tweelingbroertje,' antwoordt Marjan. Alice zet Robbie die ongeduldig begint te worden op de grond. 'Heb jij een tweelingbroertje?' vraagt ze.

Marjan knikt. Alice begint te lachen. 'Ik ook; kijk daar loopt hij,' gaat ze meteen verder. Van de andere kant komt een jongen op het groepje toe. 'Dat is Sandy,' zegt Alice. Marjan ziet hoe Eelco steeds driftiger met zijn hand wenkt. 'Ik moet weg,' zegt ze haastig. Ze vindt het jammer. Ze zou graag nog even met Alice hebben gepraat. Maar vader en moeder wachten. 'Ik loop een eindje met je mee,' besluit Alice. Ze vindt het ook jammer dat Marjan weg moet. Ze kijkt vragend naar haar vader en moeder. Die vinden

het goed. Met Robbie tussen zich in lopen ze terug naar hun plaatsje op het strand, terwijl Alice en Marjan de andere kant op lopen. Eelco gaat terug als hij ziet dat Marjan werkelijk komt.

De beide meisjes lopen samen over het strand. Alice vertelt dat ze hier woont. Haar huis is niet zo ver van het strand. Dat lijkt Marjan geweldig. Maar als zij op haar beurt vertelt, dat ze hier met vakantie zijn en over hun grote reis, zucht Alice benijdend.

Vader en moeder staan al te wachten, maar voor ze teruggaan naar het kampeerterrein horen ze nog over de bal en Alices kleine broertje. Vader trekt Marjan plagend aan haar paardestaart en zegt lachend: 'Goed zo,' als hij hoort hoe Marjan de twee jongens te vlug af was. 'Kom je morgen weer op het strand?' vraagt Alice nog voor ze terug gaat. Marjan kijkt hoopvol naar haar moeder. 'Ja hoor,' verzekert die haar. 'Wij ook,' zegt Alice blij. 'Tot morgen dan.'

De volgende dag spelen ze hele dag met Alice en Sandy. Op het strand en in het water. Ze hebben dolle pret met elkaar in de bruisende golven. Vader en moeder kijken vanaf hun badhanddoeken toe. Maar al gauw komen de vader en moeder van Alice en Sandy bij hen zitten. Robbie komt ook mee. Hij speelt tevreden in het zand met zijn emmertje en zijn schepje.

'We zullen hier nog maar een paar dagen blijven hè?' vraagt vader als ze eindelijk hun badhanddoeken opvouwen en teruggaan naar het kampeerterrein. Dat wil de tweeling dolgraag. Alice en Sandy zijn hun nieuwe vriendjes. Met elkaar maken ze kastelen in het zand en diepe kuilen. Ze zoeken naar schelpen en vinden allerlei andere dingen die door de golven op het strand zijn gespoeld. Lege flessen en stukken touw. Vreemd gevormde stukken hout en een grappig rond doosje waarvan de letters die er eens opstonden door het zee water onleesbaar zijn geworden. Eelco, die het vindt, bewaart het zorgvuldig; dat neemt hij mee naar huis. Alice en Sandy willen graag de kampeerauto van Eelco en Marjan zien en op een middag gaan ze mee naar het kampeerterrein.

Op hun beurt gaan Eelco en Marjan mee naar het huis van Alice en Sandy. Het staat in een grote tuin en in die tuin, achter het huis is een zwembad! Marjan en Eelco zouden er het liefst meteen induiken. En dat mag van de moeder van Sandy en Alice. Het blauwe water van het zwembad is heerlijk koel. Heel anders dan de wilde golven van de zee, denkt Marjan. 'Maar toch ook reuze fijn.' Ze zwemt van de ene kant naar de andere en botst tegen Sandy op die haar niet aan ziet komen en proestend kopje onder gaat. Marjan schiet in de lach en een grote slok water gaat mee naar binnen. Ze trekt een vies gezicht naar Sandy die juist weer boven komt en zwemt haastig naar de kant. 'Laten we zien wie het hardst kan zwemmen,' stelt Eelco voor. De anderen vinden het goed en het wordt een echte wedstrijd. Alice wint en krijgt van haar moeder, die is komen kijken, een dikke plak chocola. Ze deelt hem eerlijk met de tweeling en Sandy...

'Wat vinden jullie nu fijner, de zee of het zwembad?' vragen vader en moeder 's avonds als ze weer terug zijn op het kampeerterrein. Eelco en Marjan kijken elkaar eens aan. Dat is een moeilijke vraag. Daar moeten ze even over denken. Een zwembad in de tuin is geweldig...maar de zee en het strand zijn ook reuze fijn. Marjan denkt aan Alice en Sandy. Die hebben de zee vlak bij en ook nog een zwembad. 'Ik vind wat Alice en Sandy hebben het fijnst,' zegt ze. 'Het zwembad?' vraagt moeder. Marjan schudt haar hoofd. 'Allebei,' lacht ze.

Hoofdstuk X

Ze blijven nog een paar dagen op het kampeerterrein bij het strand, maar tenslotte zegt vader op een avond dat ze nog één dag zullen blijven en daarna verder zullen gaan. Eelco en Marjan vinden het wel een beetje jammer, maar ze begrijpen wel dat ze niet aan het strand kunnen blijven. De laatste dag spelen ze nog de hele dag met Sandy en Alice. Die vinden het ook jammer dat Eelco en Marjan weer weg gaan. Ze hebben zo veel samen gespeeld. En Eelco en Marjan wonen zo ver weg; ze zullen elkaar niet zo gauw weer terug zien. 'Misschien volgend jaar,' hoopt Alice. 'Misschien komen jullie hier dan wel weer met vakantie.' Marjan trekt een bedenkelijk gezicht, maar Eelco zegt: 'We zullen het aan vader en moeder vragen.' Moeder lacht als Eelco het vraagt. 'Een jaar is een lange tijd,' zegt ze. 'Misschien dan?' dringt Marjan aan. Moeder kijkt eens naar de vier gezichten voor haar. Ze glimlacht. 'Misschien,' zegt ze. Lang kijken Eelco en Marjan hun vriendjes na als die over het strand terug lopen naar hun eigen huis. Alices donkere haren wapperen in de wind en Sandy's rode kuif staat rechtop boven zijn sproetengezicht. Kleiner en kleiner worden de figuurtjes. Vlak langs het water lopen ze en als een ondeugende golf plotseling over hun voeten spoelt, springen ze beiden opzij. Ze staan stil en kijken nog even om. Met de hand boven de ogen turen ze naar de plaats waar Marjan en Eelco staan. 'Wuiven joh,' zegt Marjan. Uit alle macht zwaait ze naar de verre figuurtjes. Twee paar armen zwaaien uitbundig terug...

Eelco en Marjan kijken beiden wat sip, als de kampeerauto de volgende morgen weg rijdt en ze zeggen niet veel. Vader en moeder merken het wel. Ze kijken om als het stil blijft achter in de auto. Marjan zit met haar neus bijna tegen het raampje om toch maar niets te missen van het strand en de bruisende golven, die ze nog vanuit de auto kunnen zien. Eelco zit naast haar en niet op zijn gewone plaatsje voor het raam aan de andere kant. Hij wil ook de zee zo lang mogelijk zien. 'Ik geloof dat ze een beetje opgevrolijk moeten worden,' zegt moeder zachtjes tegen vader. Ze pakt de kaart die naast haar ligt en vouwt hem open.

Ze buigt zich over de gekleurde vlakken en stippen. Naast haar blijft het stil. Vader tuurt onafgebroken op de weg. Het is erg druk. Voor en achter hen en aan beide kanten rijden auto's. Vader moet goed opletten in dat drukke verkeer en ondertussen uitkijken naar de smallere weg die ze moeten inslaan.

Als ze daarop rijden is de oceaan plotseling verdwenen. Het is veel minder druk op deze weg en moeder krijgt eindelijk antwoord. Vader wijst naar de kaart op moeders schoot. 'Vertel het ze maar,' zegt hij. Achter in de auto is

het nu wat minder stil. Eelco en Marjan praten samen wat over wat ze buiten zien. Nu de oceaan en het strand zijn verdwenen gaat Eelco terug naar zijn eigen plaats aan de andere kant.

Ze zien nu heuvels met groen en huizen in die heuvels. Moeder vouwt de kaart weer op, maar ze houdt hem op haar schoot. Er staan grote zwarte letters op de voorkant van die kaart. Mexico... zeggen die letters. Moeder kijkt weer over haar schouder naar de tweeling. Ze houdt de kaart omhoog, maar net als ze wat zeggen wil, stopt vader de auto. Hij heeft een kampeertafel ontdekt op een open plek langs de weg. Ze merken opeens alle vier dat ze dorst hebben. Moeder neemt limonade en koffie mee naar buiten en de kaart gaat ook mee. In haar tas. Ze haalt hem weer te voorschijn als ze om de tafel zitten met hun volle koppen en bekers. 'Mexico,' lezen Marjan en Eelco als moeder de kaart midden op de tafel legt. Mexico, dat is het land dat aan de andere kant van de Amerikaanse grens ligt in het zuiden. Ze hebben er wel eens van gehoord. 'gaan we daar naar toe?' vraagt Eelco. 'Zou je dat leuk vinden?' wil vader weten. 'Leuk vinden?' Eelco kijkt eens naar de plaatjes, die ook op de kaart staan. Op een ervan staat een mooie witte kerk, op een ander een drukke winkelstraat met borden in een vreemde taal. Op weer een ander staat een strand met wuivende palmbomen en een blauwe oceaan. Eelco kijkt op. Hij zou het best leuk vinden daar naar toe te gaan. Geweldig zelfs. Mexico... 'En wat vindt Marjan ervan?' vraagt moeder. Marjan heeft de plaatjes ook gezien. Haar blauwe ogen stralen van plezier. Vader hoeft niet verder te vragen. 'We gaan,' zegt hij lachend...

Er komen meer platen op de tafel te liggen, naast de kaart. Er staan mensen op met donkere ogen en donkere haren. En mannen met heel grote hoeden. Er zijn platen van vreemde beelden en wonderlijke bouwwerken, die op pyramiden lijken. Naast de platen staan woorden, die de tweeling niet begrijpt. 'Dat is Spaans,' legt vader uit. 'Die taal wordt in Mexico gesproken omdat de Spanjaarden het land ontdekten, honderden jaren geleden. Ze vonden er Indianenstammen die wonderlijke bouwwerken maakten en vreemde beelden. Die Indianen waren nog veel langer geleden Amerika binnengekomen door de Beringstraat: een smalle zee tussen Azië en Amerika.'

Toen waren het jagers, die rondzwierven over het uitgestrekte land. De afstammelingen van deze Indianen die in Mexico terecht kwamen bouwden daar grote steden en pyramiden. Zo vonden Spanjaarden hen. Die dachten dat ze een nieuwe wereld hadden gevonden. Maar het was eigenlijk al een heel oude wereld...

Toen de Spanjaarden kwamen waren de Azteken de rijkste Indianenstam in Mexico. Ze waren heel knap in het bouwen van steden. De man die over hen regeerde heette Montezuma. Op een dag vertelden zijn spionnen Mon-

tezuma dat er een groep mannen was geland op een verlaten strand in Mexico. Het was een klein Spaans leger en de Azteken, die goede vechters waren hadden het gemakkelijk kunnen verslaan. Maar Montezuma aarzelde. Inplaats van soldaten stuurde hij afgezanten naar de Spaanse bevelhebber Cortes met geschenken. Sommige van die geschenken waren van goud gemaakt en toen de Spanjaarden dat zagen besloten ze het land van de Azteken te veroveren. Ze trokken het land binnen op hun paarden. De Indianen die nog nooit eerder paarden hadden gezien, dachten dat de Spanjaarden goden waren. Al gauw waren de mannen uit het verre Spanje de baas in het land van de Azteken, en Cortes werd de heerser. Drie honderd jaar lang regeerden de Spanjaarden in Mexico. Tot het ongeveer 150 jaar geleden eindelijk weer een vrij land werd. De Mexicanen van nu zijn de afstammelingen van de Spanjaarden en de Indianen die er al woonden toen de Spanjaarden kwamen', besluit vader. De tweeling kijkt nog eens goed naar de platen. 'Het is een groot land,' zegt vader, terwijl hij weer op de kaart wijst. 'En we hebben niet zo veel tijd meer, we zijn al weken op reis. Maar we zijn nu dicht bij de grens...'

Hij kijkt naar moeder die knikt en naar de tweeling die ademloos luistert. 'Hier,' zegt hij en zijn vinger is vlak bij de dikke lijn waaronder 'Mexico' staat. Eelco heeft opeens haast. Hij springt van de bank naast de kampeertafel en loopt op een draf naar de auto. Vader vouwt de kaart weer op en moeder zet de lege koppen en bekers terug in het mandje dat ze had meegenomen. Eelco wacht ongeduldig. Hij wil weg...naar Mexico...meeten...

Ze rijden door het land waar vader hun over heeft verteld. Het is er warm; de zon staat fel te schijnen aan een strakke blauwe lucht. Ze rijden langs heuvels die soms kaal zijn en soms begroeid met wat lage struiken. Daar tussen in staan reusachtige cactussen, zo hoog als bomen. Ze komen langs akkers waar mannen aan het werk zijn. Ze dragen grote hoeden die hen moeten beschermen tegen de zon en ze kijken meestal even op als de auto voorbij gaat. Ze rijden door een grote stad met brede straten waar palmbomen hun brede takken bewegen in de wind en grote standbeelden neer kijken op de kampeerauto...

Het kampeerterrein waar ze na hun lange tocht aankomen is helemaal leeg. Helemaal leeg, maar vlak bij het strand. Daar gaan ze naar toe, zodra ze het blauwe tentje hebben opgezet. Het water is heerlijk; kleine golven spoelen over hun voeten en spatten tegen hun benen op. De zee blinkt in de zon en in de verte varen kleine scheepjes op het grijze water. Vissersscheepjes. De mannen die er op varen wonen in het dorpje niet ver van het kampeerterrein en de scheepjes liggen in de kleine haven als ze niet op zee zijn...

Als ze terugkomen op het kampeerterrein is dat nog steeds helemaal leeg. De kampeerauto staat eenzaam midden op het terrein. Maar als ze dichterbij komen, zien ze toch iets bewegen. Vlak bij de auto. Een klein donker figuurtje. Het loopt nieuwsgierig om de auto heen en bekijkt hem van alle kanten. Na de auto komt het blauwe tentje aan de beurt. Vader blijft staan en moeder en de tweeling volgen zijn voorbeeld. Vader legt waarschuwend zijn vinger tegen zijn lippen en stil staan ze alle vier te kijken naar het donkere figuurtje. Het is een jongetje. Een Mexicaans jongetje met donkere ogen en donkere haren.

Hij is wat kleiner dan de tweeling; als hij zich bukt verdwijnt hij helemaal achter het blauwe tentje. Hij ziet de vier mensen die naar hem staan te kijken niet. Hij vindt de ritssluiting aan de voorkant en trekt hem voorzichtig open. Eelco kijkt vragend naar zijn vader, maar die schudt kalm zijn hoofd. De ritssluiting is nu helemaal open. Het jongetje gaat op zijn knieën liggen en kijkt naar binnen. Even ligt hij stil te kijken; dan kruipt hij het tentje in. Vader knikt naar de tweeling en begint naar het tentje toe te lopen. Moeder, Marjan en Eelco lopen mee. Vlak voor het tentje blijven ze allemaal staan. Een rond gezichtje met grote donkere ogen kijkt hen vanuit de tentopening aan. Verschrikt. Het jongetje heeft de voetstappen buiten het tentje gehoord. Maar het is te laat om naar buiten te kruipen en weg te lopen. De vier mensen versperren hem de weg. Angstig kijkt hij van de een naar de ander. Hij ziet geen boze gezichten. Vier paar ogen kijken hem vriendelijk aan. Ze lachen zelfs. Het jongetje kruipt naar buiten. Nog wat verlegen, maar niet bang meer staat hij tegenover vader, moeder en de tweeling. Vader zegt wat tegen hem, langzaam en duidelijk in zijn eigen taal. Eelco en Marjan weten niet wat hij zegt, maar ze zien hoe het jongetje aarzelend knikt. Weer zegt vader wat. Nu antwoordt het jongetje. De tweeling luistert naar die vreemde klanken. Ze willen graag weten wat hij zegt, maar voor ze het hun vader kunnen vragen zegt die weer wat. Nu beginnen er lichtjes te dansen in de grote donkere ogen en heel het ronde gezichtje lacht. Hij begint te praten en de woorden buitelen naar buiten. Hij wijst naar het doorpje, dat ze vanaf het kampeerterrein nog net kunnen zien. Vader luistert aandachtig. Op zijn beurt wijst hij op de kampeerauto en de tweeling. 'Eelco...Marjan', zegt hij weer langzaam en duidelijk. Het jongetje herhaalt de vreemde namen hakkelend. Marjan keert zich naar haar vader. Ze wil zo dolgraag weten wat de kleine jongen zei. 'Hij woont daarginds in het doorpje,' zegt vader, 'en hij heet Juan.' 'Juan,' zegt Marjan haar vader na. Juan kijkt haar aan. Zijn ronde gezichtje straalt van plezier. 'Juan,' zegt hij nog eens en wijst op zichzelf. Marjan krijgt er plezier in. Ze wijst ook op zichzelf. 'Marjan,' zegt ze. 'Mar...jan,' herhaalt Juan. Het gaat al beter. Eelco doet een stap naar voren. 'Eelco,' zegt hij luid. 'Eelco,' eechoot Juan. Ze lachen allemaal...

Het hek van het kampeerterrein zwaait krakend open. Ze kijken allemaal op

bij dat onverwachte geluid. Een lange donkere jongen heeft het open geduwd. Hij kijkt naar het groepje mensen bij de kampeerauto en het blauwe tentje. Hij komt niet dichterbij, maar dat hoeft ook niet.

Juan ziet hem staan. Vliegensvlug glipt hij tussen Marjan en Eelco door en holt weg; recht op de jongen bij het hek toe. De tweeling kijkt hem een beetje verbluft na. Ze hadden juist zo'n plezier met hem. Juan is bij het hek aangekomen en samen met de lange jongen stapt hij door de opening. Het hek zwaait weer dicht; maar juist voor het in het slot valt draait Juan zich nog even om naar de vier mensen bij de auto, en hij roept wat. 'Wat zei hij?' wil Eelco weten terwijl hij de beide jongens na kijkt. Vader keert zich naar hem toe. 'Tot ziens,' lacht hij.

Hoofdstuk XI

Juan wordt hun vriendje. Hij komt vaak naar het kampeerterein. De tweeling zou dolgraag met hem willen praten, maar dat gaat niet zo gemakkelijk. Vader moet hen helpen. Zo horen ze dat Juan nog meer broertjes en zusjes heeft en dat zijn vader op een van de vissersboten vaart die ze dikwijls op zee zien. Juan is niet rijk; zijn broekje is oud en in zijn blouse zit een scheur. Maar zijn donkere ogen lachen altijd en kijken nieuwsgierig naar de spullen van Eelco en Marjan. Vooral het blauwe tentje vindt hij prachtig. Eelco en Marjan slapen er iedere nacht in. Vaak ritsen ze het niet eens dicht, maar laten het open. De nachten zijn warm en zodra de zon 's morgens over de toppen van de heuvels klimt, wordt het nog warmer in het tentje. Dan kruipen Marjan en Eelco naar buiten. Daar is het koeler dan in hun kleine tent. Die laten ze zorgeloos open staan; er zijn nog steeds geen andere mensen op het kampeerterein.

Op één van die warme zonnige morgens zijn Eelco en Marjan zo vroeg buiten dat zelfs de kampeerauto nog dicht is. Vader en moeder slapen nog. De tweeling pakt een grote bal en gaat spelen op het kampeerterein. Er is ruimte genoeg, het is een groot terrein. Al spelend dwalen ze verder en verder weg van de kampeerauto. Tot ze eindelijk bij het hek zijn. Aan de overkant van de weg is het strand ook leeg en stil. De zee is spiegelglad en de golfjes zijn maar heel klein. Ze turen naar de zee, maar ook naar het dorpje verderop. Daar lopen kinderen rond tussen de kleine huizen.

'Zou Juan er bij zijn?' peinst Marjan. Ze zou eigenlijk wel graag nog eens in het dorpje gaan kijken. Ze zijn er al geweest met vader en moeder. Zou ze nu...

'Eelco...Marjan...' roept vaders stem over het kampeerterein. De tweeling ziet hem wenken met zijn hand. Ze weten wat dat betekent. Moeder heeft het ontbijt al klaar staan op de kampeertafel. 'Jullie waren vroeg buiten,' zegt ze. 'Het was zo warm in het tentje,' zucht Marjan. Ze wijst naar de zon die al weer helder aan een strakblauwe hemel staat te schijnen. Moeder glimlacht naar Marjan. 'We gaan straks naar het strand,' belooft ze. 'Het water zal heerlijk zijn.'

De tweeling helpt moeder met de afwas, terwijl vader wegrijdt met de kampeerauto. Marjan wuift hem vrolijk na met de theedoek. Ze is de warmte al weer vergeten. Tevreden hangt ze de doek over het lijntje dat vader heeft gespannen. Nu gauw haar badpak aan en dan naar het strand. Ze kruipt het tentje binnen en grabbelt tussen de kleren, die in een slordige hoop achterin het tentje liggen. Ze vindt haar badpak en wil het naar zich toe trekken; weg uit de slordige hoop kleren. Maar op hetzelfde ogenblik

beweegt er iets tussen die kleren. Marjans hand komt niet verder. Met grote ogen staart ze naar een geruit blousje. Er komt een kopje onderuit, en dan een lichaam met korte pootjes en een lange staart...

Marjan is al buiten, nog voor de grote hagedis helemaal onder haar blousje is uitgekropen. Griezelen rent ze naar de kampeertafel; naar Eelco en moeder. 'Een beest,' gilt ze. 'In het tentje.' 'Wat zeg je?' vraagt moeder die haar niet goed hoort. Bibberend legt Marjan uit wat ze zag. Eelco kijkt eens naar het tentje. Het is wijd open, maar hij kan niet goed naar binnen kijken. Hij loopt er naar toe, maar ziet niets anders dan de slaapzakken en de kleren achterin. 'Waar dan?' wil hij weten. 'Waar zat het dan?' 'Onder de kleren,' zegt Marjan. 'Daar.' Ze wijst op het geruite blousje. Eelco aarzelt. 'Zal hij naar binnen gaan?' Op hetzelfde ogenblik bewegen de kleren. 'Zie je wel?' zegt Marjan. De hagedis komt weer tevoorschijn. 'Wat een grote,' griezelt Eelco ook. Hij denkt er niet meer aan om naar binnen te kruipen. Moeder is achter hen komen staan. Ze kijkt een beetje benauwd. Ze heeft de hagedis nog niet gezien, maar als hij opeens van de kleren bovenop Marjans slaapzak springt, kan ze hem goed zien. Ze doet vlug een stap achteruit. Besluiteloos staan ze met z'n drieën voor het tentje. Hoe moet dat nu? Ze willen graag naar het strand en de zee, maar de badpakken liggen nog in het tentje; en de grote hagedis zit triomfantelijk boven op Marjans slaapzak.

'We moeten hem vangen,' zegt Eelco tenslotte. 'Hoe?' vraagt Marjan. Eelco haalt zijn schouders op. Vragend kijkt hij naar moeder. Die kijkt rond over het lege kampeerterrein, zoekend naar iets dat ze kunnen gebruiken. Ze vindt niets. 'Kwam vader maar terug,' zucht Marjan en tuurt de weg af. Maar Eelco zegt dat dat nog wel een poosje kan duren. Vader is benzine gaan halen voor de kampeerauto...

Maar dan krijgen ze hulp. Een klein donker figuurtje komt het terrein ophollen. Zijn bruine beentjes dragen hem over de zanderige grond, terwijl zijn grote donkere ogen al weer stralen van plezier. 'Juan,' roept Marjan. Juan blijft staan, vlak bij moeder en de tweeling. 'Misschien kan Juan hem vangen,' bedenkt Eelco opeens. De gezichten van moeder en Marjan klaren op, maar ze betrekken bijna meteen weer. Hoe kunnen ze hem vertellen over de hagedis nu vader er niet is? Juan zal hen niet begrijpen. In de tent beweegt weer iets. De hagedis wandelt over Marjans slaapzak. Ze zien het alle drie. En Juan ziet het ook. Zijn grote ogen worden nog groter van verbazing. Vragend kijken ze van moeder naar de tweeling. Die doen alle drie weer een stap achteruit. Juan begrijpt het opeens. Kordaat stapt hij op het tentje toe. Voor de ingang blijft hij nog even staan en kijkt weer vragend achterom. Drie hoofden knikken heftig en Juan kruipt naar binnen. Maar de hagedis ziet hem aankomen en duikt weg. Onder de slaapzak. Juan kruipt hem achterna. De hagedis is hem te vlug af en schiet weg. Het wordt een

wilde jacht in het tentje. Telkens weer ontsnapt de hagedis aan Juans grijpende vingers, en schiet weg onder de kleren of in de slaapzakken. Maar Juan geeft niet op. Hij grijpt en mist en grijpt weer...

Tenslotte vangt hij hem onder een blauwe trui van Eelco. Vrolijk kruipt hij naar buiten, de hagedis stevig vasthoudend met beide handen. Moeder doet nog een stap achteruit, maar Eelco en Marjan komen dichterbij. Nu Juan hem vasthoudt willen ze de hagedis wel wat beter bekijken.

'Toet, toet,' klinkt het opeens achter hun ruggen. Zonder dat ze het hebben gehoord, is vader het terrein op komen rijden. Hij springt uit de auto en loopt naar moeder en de tweeling toe. Eerst ziet hij Juan niet, maar als hij naast moeder staat ziet hij over de hoofden van de tweeling de grote hagedis in Juans handen. En daarachter het open tentje en de slordige hoop kleren en slaapzakken...

De tweeling hoeft hem niets meer te vertellen. Vader begrijpt het zo ook wel. Hij zegt wat tegen Juan en wijst op de heuvels. Juan pakt de hagedis nog wat steviger vast, terwijl hij antwoord geeft. Dan lopen ze samen weg. 'Gelukkig,' zucht Marjan. Opgelucht loopt ze naar het tentje. 'Durf je nu weer naar binnen?' plaagt Eelco. 'Ja hoor,' lacht Marjan en kruipt kordaat het tentje in. Ze rommelt tussen de kleren die nu overal verspreid liggen, op zoek naar haar badpak. Ze vindt het in een hoekje, onder de blauwe trui. Vader en Juan lopen samen het kampeerterrein af. Juan houdt de hagedis goed vast. Telkens kijkt hij er naar. En dan weer naar vader die naast hem

loopt. Zo nu en dan vraagt hij iets, maar vader schudt steeds zijn hoofd. Hij wijst op de heuvels. Gehoorzaam stapt Juan verder. Eindelijk, als ze een heel eind van het kampeerterrein zijn, staat vader stil. Hij knikt naar Juan. Die bukt zich en zet de hagedis op de grond. De hagedis glipt weg. Vliegensvlug...

Terwijl vader en Juan de hagedis wegbrengen, maken moeder en de tweeling zich klaar om naar het strand te gaan. Ondertussen praten ze over de hagedis. 'Juan was er helemaal niet bang voor,' zegt Eelco bewonderend. 'En het was nog wel zo'n grote,' griezelt Marjan nog na. 'Gelukkig dat hij er net aankwam,' zegt Eelco weer. 'Als hij ons niet had geholpen.'

Moeders bezige handen zijn opeens stil. 'We hebben wat vergeten,' zegt ze langzaam. Eelco en Marjan, aan de andere kant van de tafel, kijken haar vragend aan. 'We hebben vergeten Juan te bedanken,' zegt moeder. 'Oooooo,' zegt Marjan en slaat verschrikt haar hand voor haar mond. Dat is erg. Hij heeft hen zo geholpen. 'Als hij terug komt met vader zullen we het direct doen,' beslist moeder. Ze tuurt naar de kleine figuurtjes van vader en Juan, die ze nog net kan zien, heel in de verte. 'Eigenlijk moesten we Juan wat geven,' bedenkt ze. 'Dat heeft hij wel verdiend.' Marjan en Eelco knikken eensgezind. 'Maar wat?' vraagt Eelco. Hij denkt aan de boeken en spelletjes die ze bij zich hebben. Daar zou hij best wat van aan Juan willen geven. Maar Juan kan die boeken niet lezen, en de spelletjes zal hij ook niet begrijpen. Marjan tuurt net als moeder in de verte; naar de figuurtjes. Die komen nu weer dichterbij. Een lange man en een kleine jongen. Een kleine jongen met donkere haren en een gescheurd geel blousje... Ze gaan met z'n drieën naar het blauwe tentje. Ze rommelen in de kleren die er liggen. 'Deze,' zegt Eelco en houdt een rode blouse omhoog. 'Of deze,' roept Marjan en grijpt naar een groene. Moeder bekijkt ze allebei. Ze zijn van Eelco en Eelco is groter dan Juan. Ze zullen misschien veel te groot zijn. Ze weifelt. 'Deze,' roept Marjan opeens. Ze duikt onder de slaapzak waar nog net een blauw puntje onder uit steekt. 'Die is Eelco immers te klein.' Ze trekt de blouse onder de slaapzak vandaan en houdt hem omhoog, vlak voor moeders gezicht. 'U zei dat Eelco hem niet meer aan kon.' 'Dat is waar ook,' zegt moeder verrast. Ze pakt de blouse aan van Marjan en bekijkt hem goed. 'Die zal Juan vast beter passen,' zegt ze. 'Die zullen we hem geven.'

Ze pakken de blauwe blouse in een stukje gekleurd papier dat moeder in een kastje in de kampeerauto vindt. Er gaat een wit lintje omheen uit moeders naaidoosje. Ze zijn er juist mee klaar als vader en Juan het terrein weer op komen lopen. 'Net op tijd,' lacht Marjan. Ze springt Eelco achterna die met het pakje in zijn hand naar de kampeertafel loopt. Drie paar lachende ogen kijken naar Juan als Eelco hem het pakje geeft. 'Voor jou,' zegt hij, 'omdat je ons zo goed hebt geholpen.' Juan begrijpt het eerst niet goed, maar als

vader het heeft vertaald, kijkt hij verrukt naar het gekleurde pakje in zijn handen. Zijn bruine vingertjes trekken voorzichtig aan het witte lintje en leggen het zorgvuldig op de tafel voor hij het gekleurde papiertje open maakt. Het blauwe blousje komt tevoorschijn en Juans donkere ogen beginnen te schitteren. In een wip is het gescheurde blousje uit en het blauwe blousje aan. 'Het is nog wel wat groot,' lacht moeder. 'Maar het staat prachtig,' vindt Marjan. Ze staat met haar handen op haar rug naast Eelco terwijl ze Juan bewondert. 'Jouw beurt Marjan,' zegt moeder zachtjes. Marjans handen komen te voorschijn van achter haar rug. Er ligt een grote rode bal in. 'Die is ook voor jou,' zegt ze. Vader hoeft deze keer niet eens te helpen. Juan begrijpt het zo ook wel. Met de rode bal in zijn handen kijkt hij stralend naar de lachende gezichten om hem heen. En hij vergeet niet te bedanken. Ze verstaan allemaal wat hij zegt. Ze hebben de woorden van Juan zelf geleerd. 'Muchos gracias,' zegt Juan...

Ze kijken hem na als hij wegrent in zijn nieuwe blauwe blousje. In zijn ene hand de oude gescheurde gele blouse. In de andere de rode bal. Die houdt hij stevig tegen zich aan, zodat hij niet weg kan rollen. 'Hij was er blij mee hè?' zegt Marjan. 'Dat kun je wel zien,' lacht moeder. Ze pakt de laatste badhanddoeken, die nog altijd op de tafel lagen in een vrolijk gestreepte badtas. En dan gaan ze eindelijk naar het strand...

Hoofdstuk XII

Ze blijven kamperen op het kampeerterrein bij de zee. Maar vaak klimmen ze in de kampeerauto en rijden door het zonnige land. Soms hobbelen ze over weggetjes die erg smal zijn. Eigenlijk zijn het alleen maar sporen. Een andere keer rijden ze over bredere wegen, waar ze toch bijna geen auto tegen komen. Op een middag rijden ze naar een klein vissersdorpje, een eind verderop langs de kust. In het dorpje woont een Indianenstam die mooie kettingen maakt van het been van vissen en van schelpjes. Ze maken ook houten dieren, die gesneden worden uit wortels en takken van bomen. Eelco en Marjan hebben de vrouwen van de stam soms langs de weg zien lopen en door het dorpje waar Juan woont. Dan probeerden ze hun sieraden en houten dieren te ruilen voor kleren en voedsel. Nu zien vader, moeder en de tweeling die Indianen in hun eigen dorpje. Ze lachen en praten met elkaar als ze de vreemdelingen zien. Maar wat ze zeggen kunnen Marjan en Eelco, vader en moeder natuurlijk niet verstaan. De Indianen begrijpen best waarvoor ze komen. Ze komen met hun kettingen en houten dieren aandragen en laten die zien. Ondertussen kijken ze naar de grote tas die moeder bij zich heeft. Moeder en Marjan buigen zich over de kettingen, terwijl vader en Eelco naar de houten dieren kijken. 'Zoek maar een paar mooie uit Marjan,' zegt moeder. Zelf bekijkt ze ook nauwkeurig de ene ketting na de andere. Na lang wikken en wegen kiest Marjan er een paar uit. Ze zijn gemaakt van schelpjes en kleine ronde botten van vissen. Die zijn geverfd in vrolijke kleuren. Geel en rood en groen. Marjan houdt de kettingen omhoog naar moeder die er ook net een paar heeft uitgekozen. Vader en Eelco staan nog bij de houten dieren, maar ze hoeven er ook niet lang meer over te denken. Ze kiezen een paar mooie vissen, prachtig uitgesneden uit donker hout. De Indianen lachen en knikken; ze hebben allemaal goed gekozen. Nu zet moeder de tas op de grond. De Indianen komen dichterbij. Moeder houdt een rok van Marjan omhoog en een blouse van haarzelf. Kleren! Opgewonden praten de Indianen met elkaar. Ze knikken naar moeder en lachen. Verrukt pakken ze de rok en de blouse aan. Die willen ze graag hebben in ruil voor hun kettingen en houten dieren. Ze kijken begerig naar de tas van moeder. Daar komt nog een blouse uit. Bruine handen grijpen er naar en moeder kijkt in blijde gezichten. Moeder begrijpt waarom die gezichten zo blij zijn. De kleren die de Indiaanse vrouwen dragen zijn oud. In veel rokken en blouses ziet moeder een scheur of een winkelhaak. Moeders tas is nog niet leeg. Onderin liggen nog een paar blousjes van Marjan. En tussen de Indiaanse vrouwen staan een paar kleine meisjes. Moeders handen gaan weer naar de tas. Ze pakken de

laatste blousjes er uit, en geven die aan Marjan. 'Geef jij ze maar,' zegt ze zachtjes. Marjan staat er even mee in haar handen terwijl ze naar de meisjes kijkt. Die kijken verlangend naar haar handen, maar ze zeggen niets. 'Toe maar,' zegt moeder weer en de blousjes gaan naar de beide Indiaanse meisjes die vlak bij Marjan staan. Ze zijn er even blij mee als hun moeders met de andere kleren. Moeder hangt de tas weer aan haar arm. De Indiaanse vrouwen begrijpen dat hij leeg is. Ze keren zich om naar de mannen die bij vader en Eelco staan. Ze laten trots de kleren zien die geruild zijn voor de kettingen en de houten dieren. En vader, moeder en de tweeling zijn even trots op hun schatten die in de lege tas van moeder gaan. Ze kijken nog even rond in het dorpje. De kleine huizen zijn oud en vervallen; de weggetjes ertussen smal en stoffig. Het dorpje is maar klein; ze zijn al heel gauw weer terug bij de kampeerauto. Ze stappen in en rijden weg. Het dorpje verdwijnt in de grote stofwolk die de auto maakt op de zanderige weg...

En dan is de vakantie bijna voorbij. Ze nemen afscheid van Juan en bergen het blauwe tentje weer in de kampeerauto. Ze gaan voor het laatst nog even naar het strand en vlak voor ze weggaan klimmen ze met vader naar de top van een heuvel waar een hoog houten kruis op staat. Vader zegt dat dat voor de vissers is die op zee zijn in hun scheepjes.

'Er zijn er veel vandaag,' vindt Eelco, terwijl hij met zijn hand boven zijn ogen naar het kalme water tuurt. De vissersscheepjes glijden er langzaam over heen. De zon blinkt op het water en de wind blaast zachtjes in de grote zeilen...

De reis naar huis duurt nog wel een paar dagen. Ze moeten nog een paar keer overnachten op een kampeerterrein. Maar iedere dag komen ze dichterbij. Tenslotte zegt moeder op een avond: 'Morgenavond zijn we weer thuis.'

Thuis...dat zal vreemd zijn na zo'n lange reis. Ze zijn zo veel weken weggeweest en ze hebben zo veel gezien.

'Toch ook wel fijn,' zegt Marjan. Ze denkt aan hun huis in de kleine stad in de woestijn en aan Johnny en Sneeuwvlok die ze nu al zo lang niet heeft gezien. Maar ze gaan weer naar Johnny en zijn hondje toe zodra ze thuis zijn. 'We moeten eigenlijk al gauw weer naar school,' ontdekt Eelco. De vakantie is ook bijna voorbij. 'Jammer hè?' plaagt vader. Eelco lacht terug. Hij denkt aan school waar hij toch wel graag naar toe gaat en waar David en Dicky ook zijn. David en Dicky zijn vriendjes waar hij zo graag mee speelt...

Moeder wijst op de kaarten die open op de kampeertafel liggen. Ze zegt tegen de tweeling, dat ze die netjes op moeten vouwen en op een stapel leggen. Ze zullen ze niet meer nodig hebben nu ze bijna thuis zijn.

Eelco en Marjan gaan aan het werk. Ze vouwen de kleurige wegenkaarten op en kijken ondertussen nog eens naar de strepen en stippen op die kaar-

ten. Dat zijn de wegen waar langs ze gereden zijn en de plaatsen waar ze doorgekomen zijn en soms in hebben rondgelopen. Wat is het een grote reis geweest. En wat was het fijn! De laatste kaart wordt op het stapeltje gelegd. 'Klaar,' zegt Marjan voldaan. Ze geeft de kaarten aan moeder. 'Wat gaan we er mee doen?' vraagt Eelco. Moeder lacht. 'We bewaren ze natuurlijk,' zegt ze. Eelco kijkt naar moeders lachende gezicht. 'Waarvoor?' wil hij weten. Moeder stopt de kaarten in de tas die naast haar staat. 'Voor de volgende keer,' zegt ze...